

Amerikas Latviešu Baptistu Apvienības Mēnešraksts

KRISTĪGĀ BALSS

Nr. 1

2021. g. janvāris, februāris, marts

92.1.

„Jūs meklējat Jēzu no Nacaretas, kas bija krustā sists; Viņš ir augšāmcēlies”

(Marka ev. 16:6)

Redakcijas kollēģijas piezīmes

Nav jau man daudz ko stāstīt, la arī šim darbam veltu daudzas stundas, gādājot par latviešu valodas tīrību un izteiksmi. Tā izlasu un, ja vajadzīgs, laboju kļūdas, dažreiz tikai pārlietu vārdu kārtību, lai stāstāmais būtu loģiskāk saprotams.

Diezgan daudz laika aizņem Bībeles citējumu labošana. Mums ir vairāki Bībeles tulkojumi, kas mazliet valodā atšķiras. Tā, apstājoties pie tā raksta pirmā Bībeles citāta, mēģinu atrast, kādu tulkojumu rakstītājs ir lietojis. Tad arī visus citus Bībeles citātus, ja tas ir vajadzīgs, pielāgoju šim tulkojumam un vienīgi tos iekārtoju slīprakstā, kas nozīmē, ka tie pilnīgi atbilst tā tulkojuma Bībeles tekstam. Pārējos citātos, ja ir slīpraksts, to atmetu. Protams, sevišķos gadījumos var arī, labākas skaidrības labā, citēt arī citu Bībeles tulkojumu, bet tad tas ir jāatzīmē, paskaidrojot, ka šis tulkums, varbūt, pilnīgāk atspoguļo apskatāmo domu. Kā jau esmu teicis, labojumus pārlasu trīs dažādās dienās, jo esmu atradis, mēģinot labojumu tūlīt pārlasīt, nesaredzētās kļūdas paliek.

Esmu Dievam pateicīgs par šo izdevību darboties, jo tā vēl jūtos mentāli modrs un jūtīgs. Tā varu ikdienas priecāties par manas dienas skaistako, nozīmīgāko daļu. Kad esmu uzcēlies, nomazgājies, brokastis paēdis, kāpju lēni un apdomīgi turēdamies lejā, kur mani gaida ērtais dīvans un Bībele. Esmu mēģinājis To lasīt pēc grāmatām, vai arī vienkārši atšķirot, itkā tas būtu tai dienai nolemtais, bet vienmēr bijusi sajūta, ka kaut kas trūkst. Tā kā esmu ikmēneša devējs Mūdiņa Bībeles Institutam, kur astoņus gadus neklātienē mācījos, (ne ziedotājs. jo vai tad par kukuli maizes mēs ziedojam veikalam?), man piesūta ikmēneša Bībeles lasījumu vietas un komentārus. Esmu atradis, ka tiem sekojot gūstu visvairāk. Šo manas dienas svētbrīdi nobeidzot ar lūgšanu, jūtu, ka nobeidzot, sirds prasa pēc Jēzus

mācītās Svētās lūgšanas. Vai tas tadēļ, ka mēs pirmkārt lūdzam par sevi, savām vajadzībām un kļūdām? Ievērosim, ka Svētajā lūgšanā pirmie četri panti lūdz par Dievu. Vai mēs griežamies lūgšanā pie Dieva un tomēr Viņu itkā neievērojam?

māc. Oļģerts Cakars

Aicinam ikkatru Kristīgās Balss lasītāju iepazīties ar ALBA YouTube kanālu: <https://www.youtube.com/channel/UCbvDHNKJ0v3RslIi72KuCSQ>

Redakcijas kollēģija: māc. Dr. U. Ukstiņš, māc. O. Cakars, P. Aļģe. Mūsu tīmekļa lapas adrese:

www.kristigabals.com

Informācija: info@latvianbaptistsinamerica.org

ALBA tīmekļa lapa:

www.latvianbaptistsinamerica.org

Vāka foto: Aaron Burden on unsplash.com

SATURS

Redakcijas kollēģijas piezīmes – māc. O. Cakars	2
Lieldienu pārdomas— māc. Dr. P. Barbins	3
Palmu svētdienas prieks—māc. Edgars Mažis	5
Ļaudis ap krusta—māc. Dr. U. Ukstiņš, māc. O. Cakars, Inta Augstroze, Benita Ukstiņa, Juris Alksnītis	7
Dzejas —Oļģerts Cakars	13
Spēcīgais Vārds—māc. Dr. U. Ukstiņš	15
Dziesma—Gunta Plostniece	18
ALBA YouTube kanāls - Ralfs Augstroze	21
Garā vienoti pāri ierobežojumiem Enoks Biķis	22
Attālināti bet tomēr tuvu—Enoks Biķis	26
Mūsu aizgājušie— Zelmū Alksnīti pieminot Juris Alksnītis	30
Kā tas bija pirms 30 gadiem — Gatis Ķeris	32
Pārbaudītā ticība—ziņojums par kongresa Dienām—māc. Dr. U. Ukstiņš	34

LIELDIENU PĀRDOMAS

Māc. Dr. Pauls Barbins

"Iznākušas no kapa tās metās bēgt prom, tās trīcēja un bija satriektas, un nestāstīja nevienam neko, jo baidījās." Marka ev. 16:8

Lieldienas brīnums, Marka evaņģelija atstāstījumā, nobeidzas, atstādams lasītāju apmulsumā. Sievas, nākdamas pie Jēzus kapa agrā rītā, atrod kapu atvērtu un iekšā sēžam jaunekli, kuŗš ir apģērbts baltās drānās. Jauneklis skaidro tālāk un paziņo sievietēm, ka Jēzus, ko viņas meklēja, ir augšāmcēlies un "Viņa šeit nav."

Tad jauneklis uzdod sievietēm paziņot mācekļiem, ka augšāmcēlušais Jēzus viņus visus satiks Galilejā, tā sludinādams, ka Jēzus darbība virs zemes nav beigusies.

Ir visādi varianti kā sievas varētu reaģēt šim brīnišķīgam ziņām. Viņām varētu būt grūti pirmajā brīdī šo ziņu pieņemt. Varam saprast, ja sievas pārrunātu savā starpā ko viņas ir redzējušas un dzirdējušas pirms viņas reaģē. Varbūt viņas pārrunātu ar pārejiem mācekļiem. Ir visādas reakcijas kuŗas būtu mūsu prātam pieņemamas un saprotamas.

Bet tas ka viņas iznāca no kapa un bēga prom trīcēdamas un satriektas, aiz bailēm nestāstot nevienam neko, par Jēzus augšāmcēlšanos, nesaskaņojas ar reakciju ko paredzētu.

Māc. Pauls Barbins ar ģimeni: 1. rindā meitas Sofija un Gabriella, 2. rindā māc. Laura Barbina, Amelia un māc. Barbins. Izrūkst meita Anna

Kāds teologs un profesors ir rakstījis, ka sieviešu reakcija nevajadzētu mūs parsteigt. Teologs ierosina, ka Jēzus sekotāju reakcija bieži nesaskaņojas ar sagaidīto. Viņš pat ierosina izaicinošu domu, ka Jēzus sekotāji bieži neizplida sagaidīto. Mācekļi neuzticas; nepieturas ticībai; neevaņģelizē; nepilda Jēzus lūgumus. Bieži Jēzus sekotāji ir neveiksmīgi, viss neizdodas.

Iemesls, kāpēc sekotājiem bieži neizdodas, ir, ka tie nebija vienoti ar Jēzu Viņa dzīves ciešanās un grūtību laikos. Padomājiet kā Marka evaņģelija rakstnieks raksta par mācekļa piedalīšanos Jēzus ciešanu un miršanas laikā. Labi zinām par Petera noliegumu. Bet mācekļi jau no sākuma pretojās Jēzus sludinājumam par Viņa nāvi un augšāmcēlšanos. Viens māceklis nolēma Jēzu nodot. Citi nevarēja palikt nomoda, kamēr Jēzus lūdza Ģetzemanē. Kad Jēzu tika apcietināja, evaņģelija rakstnieks saka: "Tad visi viņu atstāja un aizbēga" Mācekļi nebija uzticīgi Jēzum dzīves grūtajos brīžos.

Tāpat arī sievas pie kapa. Par sievietēm ir rakstīts, ka tās bija attālumā no Jēzus Viņa miršanas laikā. "Arī kadas sievietes skatījās no tālienes. Starp tām bija Marija Magdalēna un Marija, Jēkaba jaunākā un Jāzepa māte, un Salome - tās, kuŗas viņam sekoja un kalpoja, kad viņš bija Galilejā" (Marka 15:40,41). Pat viņas atturējās tuvojties Jēzum Viņa ciešanu laikā.

No Marka evaņģelija varam secināt, ka visi Jēzus mācekļi un sekotāji - Viņa draugi un tuvinieki, turējās attālu no Viņa šajā grūtajā laikā. Un varbūt tāpēc, ka visi atturējās tuvoties Jēzum dzīves visgrūtākajā brīdī, viņiem visiem bija grūti saprast sludinājumu, ka Viņš ir augšāmcēlies. Izliekas, ka cilvēka garīgā neveiksme ir vienota ar cilvēka izvēli attālināties no Dieva.

Šajā Lieldienas notikumā skan garīgs lūgums, kopt vienotību ar Dievu visos dzīves apstākļos. Nevaram paši izšķirt kad tuvoties vai atturēties no Dieva. Nevaram paši nolemt kad Dieva klātbūtne ir mums vajadzīga un kad varēsim pārvarēt visu ar mūsu paša spēkiem. Dievs vēlas vienotību ar katru ikkatrā dzīves brīdī - gan prieka pilnos piedzīvojumos, gan it sevišķi dzīves izaicinājošos momentos. Pats sapratu savu vājību šī gada Ciešanu Laika pirmajās dienās. Dzīvoju kā visi pārējie pasaules iedzīvotāji pandēmija apstākļos. Daudz kas jau bija zaudēts, ieskaitot nepiepildītās cerības, pieturētie sapņi un ikdienas dzīves plāni. Pats savā veidā lūdzu Dievam kaut ko darīt, lai samazinātu pasaules vispārīgās sāpes un ciešanas. Lūdzu lai Dievs ko darītu lai samazinātu pasaules sāpes un izglābtu visus citus, bet pats neatzinu pandēmijas izaicinājumus manā paša dzīvē un ģimenes lokā, un noteikti neuzticēju paša grūtības un nastas Dievam jo izplānoju pārdzīvot visu uzticoties uz paša savām spējām.

Vienu dienu pēkšņi ievēroju, ka pats turēju Dievu attālumā no manām dziļām jūtām un sāpēm par pandēmiju. Biju izdomājis kā pats ar saviem spēkiem izdzīvot grūtības un sāpes, zaudējumus un neziņas. Plānoju pārdzīvot šo neziņas pilno laikmetu, uzticoties uz paša spēkiem. Pats izgudrošu, pats

Tukšais kaps

uzzināšu, pats izturēšu visus zaudējumus. Drošība būs gan man pašam, gan ģimenei, gan visiem citiem. Īsumā, pārdzīvošu šo pandēmiju, uzticoties pats sev, atstumjot Dievu.

Aizmirsu, ka Dievs davā krustā sisto Jēzu, lai mūs uzturētu un stiprinātu tieši šādos dzīves izaicinājumos.

Sāku saprast, ka lai būtu gatavs sagaidīt pandēmijas beigas, man Dieva klātieni vajag arī vistumšākajā brīdī. Neturēt Dievu attālumā, bet aicināt Garam tuvoties visā nedrošībā, neziņā un nesaprašanā.

Dievs vēlas būt klāt, vadīt un palīdzēt ikkatrā dzīves brīdī – it sevišķi visgrūtākajos apstākļos. Sāku saprast, ka Dievs nevēlas turēties tālumā, skatīties uz visu no tālienes, bet Dievs vēlas panest manas dzīves grūtības un sērot līdzī manos zaudējumos.

Marka evaņģēlija rakstnieks mums dod atklātu un patiesu interpretāciju Lieldienas notikumam. Ja neesam vienoti ar Jēzu Viņa ciešanās un miršanā, un ja neesam vienoti ar Dievu mūsu pašu sāpēs un izmisumā, tad droši vien reaģēsim uz Kristus augšāmcelšanos ar bailēm un klusēšanu.

Lieldienas atgādina mums paļauties uz Dievu. Lai, nebaidoties un neklusējot, mēs būtu droši sludināt, ka Kristus ir augšāmcēlies. Esam mudināti nepalikāt attālumā, bet tuvoties Dievam uzticībā ikkatrā dzīves brīdī. Varam dzīvot droši Kristus augšāmcelšanās spēkā, jo esam bijuši vienoti ar Jēzu dzīves grūtībās.

māc. Dr. Pauls Barbins

PALMU SVĒTDIENAS PRIEKŠ

Māc. Edgars Mažis

“Kad viņš tuvojās vietai, kur ceļš ved lejup no Olīvkalna, viss mācekļu pulks priecādamies skaļā balsī sāka slavēt Dievu par visiem brīnumiem, ko bija redzējuši.

Tie sauca: “ Svētīts ir Kēniņš, kas nāk Kunga vārdā; miers debesīs un gods augstībā!” Daži farizeji no pūļa viņam sacīja: “Skolotāj, apsauc savus mācekļus!”

Bet viņš atbildēja: “Es jums saku: ja viņi klusēs, tad akmeņi brēks.” Lūk. ev. 19,37-40

Vai Tev ir par ko slavēt Dievu?

Ir cilvēki, kuri rīkojas spontāni, neplānoti. Viņi, parasti, līdz dusmām aizved tos, kas ir pragmatiskāki, kas neatļaujas novirzes no tā, ko ieplānojuši. Ir cilvēki, kuriem nav problēmu parādīt savas emocijas publiski, un ir tādi, kuri savas emocijas slēpj tik rūpīgi, ka rodas jautājums, vai šis cilvēks jebkad raud vai smejas? Palmu svētdienā Jeruzālemē satiekas abas šīs grupas. Un arī šodien dievamā ir abu grupu cilvēki. Un galvenais savilņojuma cēlonis ir Jēzus – uz ēzeļa. Liekas, nekas īpašs. Un tomēr, šis notikums ievada Jēzus zemes dzīves pēdējo nedēļu. Un uz šo notikumu varēja palūkoties no diviem tik dažādiem skatu punktiem

Kāpēc Jēzus mācekļi skaļā balsī slavēja Dievu?

“..viss mācekļu pulks priecādamies skaļā balsī sāka slavēt Dievu par visiem brīnumiem, ko bija redzējuši. Tie sauca: “ Svētīts ir Kēniņš, kas nāk Kunga vārdā; miers debesīs un gods augstībā!”

Mācekļi bija atcerējušies to, ko Jēzus bija darījis. Daudz brīnumu bija piedzīvots šajos trīs gados. Evaņģēliji apraksta tikai pašus spilgtākos. Tikai pirms neilga brīža desmit spītālīgie kļūst veseli, aklais ceļmalā atguva redzi, nicinātais muitnieks Čaķejs kļūst par Jēzus mācekli. Brīnumi, kurus redzēja Jēzus mācekļi. Brīnumi, kas notiek arī šodien. Mēs šodien teiktu, tās ir Svētā Gara manifestācijas. Brīdis, kad cilvēks tiek dziedināts fiziski un garīgi. Kā mēs

skatāmies uz brīnumiem šodien? Brīnumi Jēzus vārdā. Brīnumi Kristus draudzē. Vienai daļai kristiešu ir rezervēta attieksme pret brīnumiem. Varbūt tāpēc, ka reti tos redzējuši. Varbūt tāpēc, ka paši tos nav piedzīvojuši. Bet Jēzus mācekļi diezin vai bija personīgi piedzīvojuši Kristus brīnumus. Varbūt Pēteris, kuŗa sievasmāti Jēzus dziedina. Varbūt Matejs, kuŗš seko Jēzum, atstājot savu muitas būdu. Jēzus mācekļi redzēja brīnumus citu cilvēku dzīvē, bet viņi par to neapvainojās. Kam ir jānotiek, lai mēs varētu priecāties, ka citi cilvēki piedzīvo varenas Dieva manifestācijas? Dažreiz tas prieks ir tāds – nu mazliet. Prieks, kuram cauri vijas jautājums: kāpēc viņiem bija, bet man nav? Kaut gan, brīnumu klātbūtne nepadarīja visu Palestīnu par kristiešiem. Jānis pat izsaka diezgan drūmu secinājumu: 12:37 ***“Lai gan viņš tik daudz zīmju to priekšā bija darījis, tie viņam neticēja..”***

Māc. Edgars Mažis ar dzīves biedreni Kristīnu

Bet Jēzus mācekļi atcerējās brīnumus, kurus Kristus bija darījis. Tā nebija tikai informācija. Tā bija spontāna, neplānota Dieva slavēšana. Viņi vienkārši sāka slavēt Dievu. Darīja to skaļi. Slavēja Dievu, domājot par Mesiju, citējot kādas daļas no mesiāniskā 118. psalma:

Foto: Brady Leavell on unsplash.com

“ Svētīts ir Kēniņš, kas nāk Kunga vārdā; miers debesīs un gods augstībā!”

Citos evaņģēlijos ļaudis arī sauc Ozianna, kas nozīmē – glāb mūs! Mesija, glāb mūs! Jēzus vairs nebija vienkāršs Skolotājs. Viņš bija Dieva sūtītāis, Viņš, kuŗu jūdi gaidīja vairāk kā 400 gadus. Viņš ir tā vērts, lai Viņu slavētu. Kad mēs domājam par slavēšanu, tad ir diezgan pretrunīgas izjūtas. Ir cilvēki, kuŗi saka, man nepatīk šis vārds – slavēšana. Ir cīņas par to, kā tad mums vajadzētu slavēt Dievu. Mācekļi neielaižas diskusijās, viņi pat neprasa atļauju, vai to drīkst darīt. Vienkārši slavē Dievu. Izsaka to, ko jūt viņu sirds: Svētīts, Jēzu, Tu nāc tā Kunga vārdā, Tu iesāc jaunu laikmetu, te notiek kaut kas prātam neaptverams. Majestātisks brīdis. Un mācekļi ir mazliet neordināri, viņi ir aizmirsuši, ka ir cienīgi vīrieši, kam jāsavaldās... Kāpēc viņi nevar savaldīties? Tāpēc, ka mīl Jēzu. Tāpēc, ka ir gatavi būt Jēzum blakus arī šajā brīdī, ne tikai tad, kad viņi ir bijuši kopā klusā vietā, ne tikai tad, kad klausījušies Viņa mācībā. – Bet tad, kad cilvēks slavē Dievu, neiztiek bez opozīcijas.

Kāpēc farizejiem tas traucēja?

Daži farizeji no pūļa Viņam sacīja: “Skolotāj, apsauc savus mācekļus!”

Farizeji baidās gan no tautas, gan romiešiem, gan Jēzus. Viņiem nav viegli, jo romiešus tas sadusmotu, ja kādu sauktu par ķēniņu, izņemot Cēzaru. Mesiāniskā psalma citēšana vai dziedāšana sadusmo viņus, jo viņiem šķiet, ka Jēzus nav Mesija. Nu, gandrīz tāda neatrisināma situācija, kad saproti – lai

kuŗā pusē nostātos, tu tik un tā visiem labs nekad nebūsi. Vienīgais risinājums būtu, ja Jēzus pats apzinātos, cik muļķīga ir šo mācekļu slavas dziesma, cik tas ir neprātīgi šajā politiskajā situācijā. Apsauc savus mācekļus! Aplklusini viņus! Lai viņi neko nesaka! Farizeji ir nikni. Jēzus mācekļi šajā brīdī nāk ar jaunu uzstādījumu. Skatieties – Mesija! Nevieni nebija prasījis, ko domā farizeji. Viņi palika malā ar savām šaubām un vēlmi Jēzu novākt. Kādi nupat bija izmainījuši šī notikuma programmu. Tā tam nevajadzēja būt. Tas nav Dievam tīkami! Un farizeji kļūst par mācekļu tiesnešiem. Tiesāšana, kad domājam par cilvēka attiecībām ar Dievu. No vienas puses – cilvēks saka – es sargāju mācību, es domāju, ka tā ir maldu mācība – uzskatīt Jēzu par Mesiju. No otras puses – tā ir sprieduma došana par lietām, kuŗas skar cilvēka personiskās attiecības ar Jēzu. Farizeji ieņem kategorisku pozīciju, ka Jēzus brīnumi ir saistīti ar sātanu. *“Bet farizeji, to dzirdēdami, sacīja: “Šis izdzen ļaunus garus ne citādi kā ar Belcebula, ļauno garu virsnieka, palīdzību.”* Mateja 12,24

Jēzum pēc šiem murgainajiem apgalvojumiem ir jāsaka biedējoši vārdi par grēku pret Svēto Garu, kuŗu nepiedos. Varētu teikt, ka šāda farizeju pozīcija ir absurda. Jau no paša sākuma viņi apšaubā Jēzus misiju un Viņa personu. Bet šajā brīdī viņi vērsās pret Jēzus mācekļiem. Viņi uzdrošinās dot vērtējumu tur, kur tas netiek prasīts. Par žēlumu jāsaka, ka mēs bieži darām to pašu. Kļūstam par citu cilvēku garīgās dzīves ekspertiem. Un, citus vērtēdami, mēs nereti aizmirstam sevi un savas attiecības ar Dievu. Mācekļi slavēja Dievu skaļā balsī. Farizeji sacīja: aplklusini, apsauc, norāj viņus! Viņi diktē noteikumus Jēzum. Viņi zina, kas Jēzum jā dara. Var teikt, viņi ir pārsnieguši savas pilnvaras. Viņi ir kļuvuši par apsūdzētājiem, kas ir primārā nozīme vārdam – sātans. Apsūdzētājs. Par tādu var kļūt jebkuŗš cilvēks, bet lielāka bīstamība ir tiem, kas ir kristieši jau ilgstoši. Mums šķiet, ka mēs jau zinām, kā vajaga. Un mēs sākam dzīvot ar izjūtu, ka mums pieder kaut kas tāds, kas citiem nav. Būsim uzmanīgi!

Kāda ir Jēzus reakcija?

Bet viņš atbildēja: “Es jums saku: ja viņi klusēs, tad

akmeņi brēks.”

Jēzus atbilde ir līdzīga kādam sakāmvārdam. Varbūt Viņš netieši citē Habakuka 2,11 *“Jo akmeņi sienās brēks un koka sijas tiem atbildēs”*

Ko tad Jēzus vēlas pateikt farizejiem? Dieva brīnumus nevar apstādināt. Sajūsmu un slavu par Dieva brīnumiem nevar apklusināt. Jo tie tiešām nāk no Dieva Jēzus personā. Jēzus tikai dažas dienas pirms savas nāves ir atklājis visiem savu mesianisko noslēpumu, kuŗu Viņš tik rūpīgi slēpa savas kalpošanas gados. Nu ir laiks cilvēkiem ieraudzīt, kas Viņš ir. Un atzīt, kas Viņš ir. Farizeji spītīgi noraidīja ideju, ka Jēzus ir kaut kas vairāk kā Marijas un Jāzepa dēls. Viņi darīja visu, lai Jēzu pazemotu. Bet Jēzus šajā brīdī ir tik majestātisks, iejātot Jeruzālemē. Viņš nav apklusināms un arī Viņa mācekļus nevar apklusināt. Pat, ja viņus apklusinātu, visa radība teiktu Dievu un atzītu Kristu. Paradoksāli, ka akmeņi varētu sākt slavēt Dievu, bet ne farizeji, kuŗu sirdis bija kā akmens. Skumji, ka farizeji neredz Jēzus dievišķīgumu. Viņu sirds neko nejūt, viņu acis ir turētas, viņu mute ir atvērta tikai kritikai. Jēzus neapklusina savus mācekļus, jo ir pienācis Viņa laiks, Viņa nedēļa. Tik īpašs laiks. Var teikt, laika piepildījums. Tur nāk

Mesija, jāļ uz ēzeļa, lai mirtu par maniem un taviem grēkiem.

Vai Tev ir par ko slavēt Dievu?

Šis senais Palmu dienas notikums arī šodien ir kā robežšķirtne, kas sadala cilvēkus, kas ļauj atraisīties to cilvēku sirdīm, kuŗus Svētais Gars apgaismo un piepilda ar slavu Dievam. Bet tajā pašā laikā ir tie, kuŗus tas neuzrunā, kuŗi Svētā Gara klātbūtnē spītīgi turas pretī Dievam. Un laikam tas ir saistīts ar mūsu acīm, ar to, ko un kā mēs redzam? Bet, ja tev nav par ko slavēt Dievu, tad ļauj, lai Dievs tavas acis atver, ka tu vai redzēt, ka tu vari ieraudzīt Dieva brīnumus.

Grupas jorspeis dziesmā ir vārdi:

Man ir prieks dzīvot, pēc Tava prāta,

Man ir spēks ticēt un nepadoties

Tavus brīnuma darbus gribu redzēt savā dzīvē

Un nespēt tos saskaitīt.

Varbūt šis ir brīdis, lai tu spētu ne tikai ieraudzīt Dieva brīnumus, bet arī sākt slavēt Dievu par tiem.

māc. Edgars Mažis

ĻAUDIS AP KRUSTA

Māc. Dr. U. Ukstiņš

Lielā piektdienā mēs skatāmies uz krustu Golgātas kalnā pie kuŗa tika pienaglots Jēzus Kristus mūsu Pestītājs. Krusts mums atgādina ka: *“Tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.”* (Jāņa ev. 3:16) Ap krustu Lielā piektdienā atrodam vairākus ļaudis. Tur atrodam ziņkārīgo pūli, daļa no tiem kuŗi bija ceļojuši uz Jeruzālemi svinēt Pasha svētkus. Tie vēlējās redzēt kuŗi ir ļaundari kuŗus šoreiz pienaglos pie krusta. Tādi ziņkārīgie bija pie katras krustā sišanas. Protams pie krusta bija romas karavīri un to virsnieki, kas izpildīja krustā sišanu.

Bet šoreiz pie krusta atrodas ļaudis kas bija tur Jēzus

Kristus dēļ. Sekojošās apcerēs domāsim par dažiem no tiem. Pirmais ir Sīmanis no Kerenas. Viņa vārds nav minēts kā tāds kuŗš stāv krusta pakājē. Sinoptiskos evaņģēlijos lasām ka viņu piespieda nest Jēzus krustu uz Golgātu. Vismaz sākuma brīžos viņš bija pie krusta. Tālumā stāv sievietes kuŗas bija sekojušas Jēzum no Galilejas uz Jeruzālemi. Krusta pakājē redzam Jēzus māti Mariju un mācekli kuŗu Jēzus mīlēja, Jāni. Pie krusta ir centurions kuŗu sevišķi aizkustina Jēzus miršana. Beidzot pie krusta atrodam sinedrija locekli, Jāzepu no Arimatejas. Nav rakstīts, ka viņš bija pie krusta Jēzum mirstot, bet viņš noņēma Jēzus miesas no krusta lai guldītu tās klints kapā.

Ceru, ka šīs īsās apceres liks mums dziļāk padomāt par Kristus lielo upuri mūsu labā. Kaut šīs pārdomas no jauna mums atgādinātu Dieva dziļo un neizsmeļamo mīlestību. Dievs upurēja savu vienpiedzimušo Dēlu lai mēs saņemtu mūžīgo dzīvošanu.

SĪMANIS NO KIRĒNAS

māc. Oļģerts Cakars

Tā viņu nosauc Mateja evaņģēlija stāsts par Jēzus krusta ceļu uz Golgātu. Viņš arī ir minētos ciešanu cēla stāstos visos pārējos trīs evaņģēlijos. Viņu,

māc. Oļģerts Cakars Foto: P. Aļļe

nejaušu gaŗām-gājēju, Pilāta kaŗavīri, sardzes nodaļa, piespieda nest notiesātā Jēzus krustu.

Vai, lai Jēzum būtu vieglāk? Ak, jūs nesaprašas! Ja Jēzus, smago krustu nesdams saļimtu un nomirtu, kur tad paliktu Jēzus lēnā, mocošā krusta nāve? To

nedrīkstēja pieļaut!

Cik riebīgi ir lasīt par Sātana kalpu "varoņdarbiem"...

māc. Oļģerts Cakars

SIEVIETES, KUĶAS JĒZUM SEKOJA

māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Aprakstā par Jēzus apcietināšanu Marka evaņģēlija lasām: "Tad visi viņu atstāja un aizbēga." (Marka ev. 14; 50) Šie vārdi runā par Jēzus divpadsmit mācekļiem, kuŗi pēc tam, kad bija augšistabā ar Jēzu kopīgi baudījuši Paša mielastu, devās uz Ģetzemanes dārzu. Jēzus tur devās, lai Dievu lūgtu. Viņš saviem mācekļiem saka: "Palieciet šeit

un esiet nomodā!" Tomēr, pēc kārstām lūgšanām, raidītas uz debess Tēvu, Jēzum vairākreiz atgrieŗoties pie mācekļiem, Viņš atrod tos guļam. Jēzus prasa tiem: "Vai jūs vēl aizvien guļat?" Tad Viņš saka: "Diezgan! Tā stunda ir klāt! Redzi Cilvēku Dēls tiek nodots grēcinieku rokās!" (Marka ev. 14: 41b)

Kad Jēzus māceklis Jūda, līdz ar Viņa apcietinātājiem, nāca Jēzu sagūstīt, tad viens no Jēzus mācekļiem izvilka zobenu un nocirta virspriestera kalpam ausi. Bet Jēzus pavēl zobenu bāŗt atpakaļ makstī, jo tie, kuŗi zobenu ceļ, no zobena ies bojā. Apzinoties, ka Jēzus nav tāds Mesija kādu viņi gaidīja, visi Jēzus mācekļi Viņu pameta un bēga. Nākošā nodaļā Marka evaņģēlijā, aprakstā par ļaudīm pie krusta, mēs atrodam tur vienīgi mācekli Jāni.

Bet pie krusta mēs atrodam sieviešu pulciņu, mācekles kuŗas bija Jēzum kalpojušas Viņa darba laikā Galilejā un sekojušas Viņam no Galilejas uz Jeruzālemi. Tā mēs lasām: "Arī kādas sievietes skatījās no tālienes. Starp tām bija Marija Magdalēna un Marija, Jēkaba jaunākā un Jāzepa māte un Salome - tās kuŗas viņam sekoja un kalpoja, kad viņš bija Galilejā, un vēl daudzas citas, kas viņam bija atnākušas līdzī uz Jeruzālemi." (Marka ev. 15:40-41) Arī šīs sekotājas nesaprata, kāpēc viņu iemīļotajam skolotājam, kuŗš bija viņām, sievietēm, rādījis tik neparastu ievēŗību, tik lielu mīlestību, bija jāmirst tik šausmīgā nāvē. Bet viņu

māc. Dr. Uldis Ukstiņš ar dzīves biedri Benitu Foto: Autors

mīlestība uz Jēzu un uzticība Viņa vārdiem, neļāva viņām To pamest. Viņas šausmās skatījās no tālienes, redzot Jēzu pienaglotu pie krusta.

Lasām, ka pēc Kristus nāves sinēdrijas loceklis Jāzepe no Arimatejas izlūdzās un dabūja Jēzus miesas. Viņš guldīja tās kapā, kas izcirsts klintī, aizveldams tam priekšā lielu akmeni. Lasām: *“Bet Marija Magdalēna un Marija, Jāzepe māte, skatījās, kur viņš tika nolikts.”* (Marka ev. 15:47) Sievietes gribēja zināt Jēzus kapa vietu, lai varētu izpildīt beidzamo mīlestības pakalpojumu savam skolotājam, savam Rabīni. Viņas gribēja zināt, kur Jēzus tiek guldīts, lai svaidītu Viņa miesas ar dārgām, smaržīgām zālēm, kā tas bija paredzēts jūdu likumos. Lasām: *“Kad sabata diena bija pagājusi, Marija Magdalēna, Marija Jēkaba māte, un Salome nopirka smaržīgas zāles, lai ietu un svaidītu Jēzu.”* (Marka ev. 16:1b)

Bet kaps ir tukšs! Un eņģelis vēstī: *“Nebīstieties! Jūs meklējat Jēzu, Nācarieti, krustā sisto, viņš ir augšāmcēlies, un viņa šeit nav. Redziet, vieta kur tie viņu nolika.”* (Marka ev. 16:6)

Sieviešu uzticība tiek atalgota ar to, ka viņas ir pirmās Kristu augšāmcelšanās liecinieces. Eņģelis viņas sūta pavēstīt Jēzus mācekļiem par viņa augšāmcelšanos. Lasām: *“Bet ejiet un pasakiet to viņa mācekļiem un Pēterim; viņš pirms jums aizies uz Galileju; tur jūs viņu redzēsiet, kā viņš jums sacījis.”* (Marka ev. 16:7) Citos evaņģēlijos redzam, ka Jēzus mācekļi uzreiz neticēja sieviešu vēstij par Kristus augšāmcelšanos. Tā lasām Lūkas evaņģēlijā: *“Taču viņu stāstītais tiem šķita kā blēņas un tie viņām neticēja.”* Mācekļi sāka ticēt Kristus augšāmcelšanai tikai tad, kad bija pārbaudījuši sieviešu liecību, ka kaps ir patiešām tukšs. Tie ticēja tad, kad dzīvais Kristus pats nostājās viņu vidū.

Kad gandrīz visi mācekļi neziņā un bailes bija aizbēguši, pie krusta atrodam sievietes, šīs mācekles, kuņas Jēzum sekoja un kalpoja Galilejā, uzņemdamās lielas grūtības, pat riskējot savu dzīvību, jo jūdu vadība meklēja Jēzu nogalināt, bija atnākušas Viņam līdz uz Jeruzālemi. Šīs uzticīgās sievietes redz kapa vietu, kur Jēzus miesas tiek guldītas. Viņas Lieldienas rītā ir pirmās, kuņas dzird

brīnišķīgo vēstījumu: **“Viņš ir augšāmcēlies!”**

Mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš

JĒZUS MĀTE MARIJA

Inta Augstroze

“Bet pie Jēzus krusta stāvēja viņa māte un viņa mātes māsa, Marija, Klopas sieva, un Marija Magdalēna. Tad Jēzus, ieraudzījis savu māti un viņai līdzās mācekli stāvam, ko viņš mīlēja, saka mātei: “Sieva, redzi, tavs dēls!”. Pēc tam viņš saka māceklim: “Redzi, tava māte!” No tā brīža mācekļi viņu ņēma pie sevis.” (Jāņa ev. 19:25-27)

Jēzus vārdi pie krusta mums izpauž neizteicami daudz. Viņa nāves diena, reizē tik drūma un tumša, bet arī tik gaiša, tik pilna žēlastības un svētības. Šeit tiek izcīnīta vissmagākā cīņa, un tomēr panākta visspožākā uzvara. Beidzamie vārdi, ko Jēzus atstāj par svētu mantojumu saviem mācekļiem visos laikos, nes mums mūžīgu svētību. Mokas ciedams, Jēzus savā dievišķās, žēlastības bagātībā vēl rūpējās par savu māti, par mīloto mācekli.

Trešais vārds pie krusta ir veltīts mums visiem kas esam ar Viņu un piederam Viņa mācībai. Jēzus vēlreiz parāda savu mācību par visaptverošo mīlestību. Viņa mīlestība pie krusta atplaukst vēl nekad nepieredzētā krāšņumā, un pilnībā parāda savu mūžīgo varu.

Tā ietvērta vārdos mātei Marijai un māceklim Jānim. Citiem vārdiem, es aizeju no pasaules, bet mana mācība par mūžīgo mīlestību paliek, tai jāsakņojās, jāaug jūsos. Mīliet viens otru, mīliet, esiet kā vienas ģimenes locekļi, gluži kā es jūs esmu mīlējis - līdz pat krusta nāvei.

Jēzus mums piedāvā jaunu dzīvību. Viņš vēlās mūs atraisīt no ļauna sirdsprāta, no bezdievīgas un patmīlīgas dzīves, kur nav Dieva svētības un pielūgšanas. Dievs devis mums Jēzu ne tikai par priekšzīmi, bet arī lai Viņš mūs pārveido, lai mēs topam itkā pārvērsti Viņa paša līdzībā.

Inta Augstroze ar dzīves biedru Carlos Bukskauntijas latviešu baptistu draudzes dievnamā. Foto: C. Augstroze

Saņemot Dieva spēku no augšienes, mēs vēlamies staigāt kā Viņa bērni ar gaišu sirdi un dvēseli, tad smagumi, kas mūs nospiež, beidzās uzvarā. Lielāks par visiem brīnumiem visos laikos ir Jēzus tuvums. Viņš dzīvo starp mums, iet kopā ar mums mūsu dzīves vētrās. Viņš apklusina visas vētras. Vilņi norimst un viss top klusu, pavisam klusu.

No bailēm neesam neviens pasargāts. Ja tās uzmācās, lietosim tūkstoš gados pārbaudīto līdzekli - paļaušanos uz Dievu. Mums bieži liekās, ka Dieva rīcība ir nesaprotama. Bet jāatzīst, ka saule stāv arī tad vēl augstu pie debesīm, kad mēs to nevaram saskatīt, kad tā paslēpusies aiz mākoņiem. Varam būt droši, kad atkal nāks brīži, kad saule atmirdzēs visā gaišumā. Un tā, kā iedegās rāsas piliens rīta saulē uz plaukstoša pavasara zieda, tā iedegās Kristus mīlestība mums visiem.

Dziesmā dziedam:

"Sāpju Vīrs, vai Tevi aizmirst spētu ļaudis, ko tu atpirki?"

Mana sirds ar pateicību svētu meklē Tevi vienīgu.

Ausis klausās Tavu mīlo vārdu, dvēse bauda Tavu maizi gardu.

Katru dienu, Dieva Dēls, skaistāks sirdī dzimst Tavs tēls."

Vai mums ir šī brīnišķīgā atziņa? Tā mūs pilda ar drošību pasaulē, kur Dievs pats ir klāt, neraugoties uz visiem ļaunumiem.

Vai pieņemsim šo dārgo mantojumu? Mēs jau varam pamest šausmīgā notikuma norisi Golgātas kalnā lai atgrieztos paši pie sevis, lai ietu mājās. Vai esam droši, ka viss mūs dzīvē nepaliek pa vecam? Jēzus mums piedāvā šo mantojumu, bet mums tas jāpieņem, patiesi jāpieņem un no tā jādzīvo. Tikai zināt par notikušo nepietiek - tam jāiet līdz mūsu dzīvē, mūsu ikdienā. Tā pieņemot šo mantojumu atvērsies mūsu sirdis mūsu krustā sistā Pestītāja teikšanai, slavēšanai un pielūgšanai.

Inta Augstroze

VIRSNIEKS PIE KRUSTA

Benita Ukstiņa

Kur gan citur šinī dienā atrasties, kā lielā ļaužu pūlī kas brūzmaini dzenās cauri Jeruzālemei uz kalnu ko sauc Golgāta? Lielākā daļa no ļaudīm šajā pūlī bija Jeruzālemes iedzīvotāji; citi bija no blakus ciematiem. Lai ieturētu Judejā kartību Jeruzalemē atradās Romas garizons: virsnieki un karavīri. Vienam no Romas garnizona virsniekiem bija uzticēts sargāt noziedzniekus kurus piesita pie krusta. Viens no noziedzniekiem bija sevišķi ievērojams. Viņam virs galvas atradās plakāts ar uzrakstu kamdēļ viņu krustā sita. – "Jūdu ķēniņš". Tas tāpēc ka viņš sacēlās pret ķeizaru, pret Romas pārvaldību Jūdejā. Jēzus Kristus bija viens no trim, kurus Jūdu Pasha svētku laikā piesita pie krusta Golgātas kalnā.

Šo romiešu virsnieku pie krusta sauc: "centurions". Viņš ir viens no simts. Romas garnizonā bija simts karavīri. Gribētos teikt ka viņa vārds varētu arī būt "manējais", jeb varbūt "tavējais"? Nezinām vai viņš pirmo reizi Jēzu redzēja pie krusta. Varbūt viņš bija Jēzu iepriekš redzējis. Varbūt viņš bija redzējis Jēzu staigājam Galilejas jūrmalā. Varbūt viņš bija dzirdējis, ka Jēzus uzrunāja ļaudis Jardanas upes krastmalā, jeb redzējis viņu pilsētā dziedinot slimos? Vai pirmā sastapšanās reize bija kad viņš redzēja Jēzu pie krusta? Vai viņš dzirdēja visus Jēzus vārdus pie krusta? Vai virsnieks dzirdēja katru vārdu, līdz pašam beigām, kad Jēzus

saciņa: "Viss piepildīts!"? Centurions redzēja Jēzus sāpes un mokas līdz viņa beidzamam elpas vilcienam.

Jēzus vārdi virsnieku pilnīgi pārsteidza! Kā cilvēks, kurš atradās uz nāves sliekšņa, nāves agonijā, spēj uzrunāt blakus ļaundari un sacīt – "Šodien Tu būsi ar mani paradīzē!"? Kā viņš spēja piedot šim noziedzniekam? Kā cietējs spēja teikt par karavīriem, kuri savā stārpā dalīja viņa drēbes, meta kauliņus par tām un viņu izsmēja: "Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara!" Tāpat dabas notikumi, šim cilvēkam mirstot, virsnieku pārsteidza: "Saule aptumšojās un tempļa priekšgars tika pārplēsts vidū pušu." Virsnieku iespaidoja arī ļoti beidzamie Jēzus vārdi, pirms viņš nomira: "Tēvs, es nododu savu garu tavās rokās."

Domāju, ka atrodoties Golgātas kalnā, kartru zinkārīgo vērotāju kautkādā veidā redzētais un dzirdētais iespaidoja. Varbūt pat citu dzīves radikāli pārveidojās, gan pozitīvi, gan negatīvi? Daudz ir rakstīts par notikumu Golgātas kalnā. Starp citu – ir leģenda par kādu virsnieku kuŗš bijis neredzīgs. Viņš uzdevis citam kareivim ņemt šķēpu lai to durtu Kristus sānos, jo ar to nodrošinātu vai krustā sistais ir patiešām miris. Brīdī kad Kristus sānos tiek ieģrūsts šķēps, asinis uzsprāga uz neredzīgā virsnieka acīm un virsnieks tapa redzīgs. Protams tā ir tikai leģenda, bet ar svarīgu pamācību. Kristus krusts atver garīgās acis katram kas to uzlūko.

Domājot par centurionu, varam saprast, ka dzirdot Jēzus beidzamos vārdus pie krusta, redzot notikumus dabas pasaulē, viņš sāka ticēt šim krustā sistam Jūdu ķēniņam. Mēs varam saprast kapēc šis romiešu karavīrs izsaucās: "Patiesi šis bija taisns cilvēks!" (Lūkas ev. 23:47) Lasām Bibelē: "Tā tad ticība nāk no sludināšanas un sludināšana - no Kristus pavēles." (Pāvila vēstule romiešiem 10:17) Kad tumsa pazuda no centuriona acīm, tad tumsa arī pazuda no viņa dzīves. Viņa acis atvērās lai ieraudzītu pašu Dieva Dēlu. Viņš bija dzirdējis! Viņš bija redzējis! Viņš saprata! Arī manas, varbūt tavas acis reiz atvērās kad sapratām ko Dieva Dēls mums sacījis. Tad kad pilnīgi sapratām ko Kristu ir darījis,

mirdams pie krusta mūsu dēļ, jauna gaisma iespīdēja mūsu dzīvēs.

Domājot vēlreiz par centurionu, nevaru iedomāties ka viņš, pēc visa notikušā devās tikai atpakaļ uz mājām un dzīve viņam rītēja, kā vienmēr uz priekšu. Ir domājams, kad viņam acis atvērās, viņš būtu dalījies par savu piedzīvojumu Golgatas kalnā ar saviem kaimiņiem, draugiem un katru kuŗu sastapa. Viņa dzīve radikāli pārmainījās un tāpat kā ļaundaris pie krusta, viņš liecināja par grēku piedošanu un jaunu dzīvi. Tā arī mans un Tavs uzdevums ir liecināt: "Patiesi šis ir taisns cilvēks! Viņš ir pats Dieva Dēls!"

Benita Ukstiņa

JĀZEPS NO ARIMATEJAS

Juris Alksnītis

levadam

Ieskatoties Jaunās derības aprakstos par Jēzus Kristus ciešanu stāstu, redzam ka Jāzepe no Arimatejas ir minēts visos četros evaņģēlijos, tā norādot uz viņa nozīmīgumu Jēzus apbēdīšanas stāstā. Jāzepe izpilda svarīgu uzdevumu Jēzus miesas saglabāšanā un apbēdīšanā. Tomēr, pirms un pēc šī notikuma, Bibelē neatrodam turpmāku informāciju par viņu. Pastāv dažādi minējumi un leģendas, gan arī nostāsti apokrifos, kas neiederās šajās Ciešanu laika pārdomās. Interesanti, ka jau 1. g.s. pēc Kristus, romieši atzīmēja 17. martu kalendārā kā svētā Jāzepe no Arimatejas svināmo dienu.

Evaņģēlijos lasām, ka pie Golgatas bija iznācis liels pūlis lai novērotu krustā sišanu. Liekās, ka to skaitā bija visādi cilvēki - pilsētas iedzīvotāji, romiešu kareivji, virspriesteri, rakstu mācītāji, sabiedrības vadītāji, ceļotāji un vēl citi. Jāņa ev. 19:25-26 stāv rakstīts, ka tieši "Pie Jēzus krusta stāvēja viņa māte..", vairākas citas sievas, un mācekļi "...ko viņš mīlēja.." Iespējams, ka kādi neaizbēguši mācekļi stāvēja attālāk, kopā ar pūli. Varbūt arī Jāzepe no Arimatejas, bet šajā ziņā raksti klusē.

Juris Alksnītis ar dzīves biedri Judīti

Foto: Autors

Kristus apbedīšana

Pārlasot četru evaņģēliju aprakstus par Jēzus miršanu un apbedīšanu uzzinām notikumu secību, ka Jēzu piesita krustā ap trešo stundu (plkst 9 rītā pēc mūsu laika). No sestās stundas (plkst 12) līdz devītās stundas (plkst 3pp) tumsa pārklāja zemi līdz tam kad Jēzus mira. Pēc sešu stundu neiedomājama mokpilnu laika posmu "Jēzus skaļā balsī iesaucās: *Tēvs, es nododu savu garu tavās rokās.* To pateicis, viņš nomira." (Lūk. ev. 23:46)

Pievakarē ieradās Jāzepe no Arimatejas un uzdrošinājās iet pie Poncija Pilāta izlūgties Jēzus miesas. Pilāts izbrīnījies ka Jēzus jau miris, prasīja centurionam to apstiprināt, tad atvēlēja Jāzepam Jēzus miesas. Pēc tam Jāzepe noņēma Jēzus miesas no krusta, un ar Nikodēma palīdzību, kas bija atnesis mirru un alveja smaržvielu maisījumu "...satina tās linu autā kopā ar smaržvielām, kā tas piederas pēc jūdu bērū paraduma." (Jņ ev. 19:40). Nikodēms bija varizējs un sinedrija (Sanhedrin) loceklis kas slepus nāca pie Jēzu naktī (Jņ ev. 3:1-20) un arī aizstāvēja Jēzu sinedrija tiesas sēdē. (Jņ ev.7:50.)

Netālu atradās dārzs kur klintī bija izcirsta jauna, agrāk nelietota kapa vieta kur viņi guldīja Jēzus miesas. "Jūdu Pashas sagatavošanas dienas dēļ, ...jo šī kapa vieta bija tuvu." (Jņ ev. 19:42) Un pēc

tam kapa ieejai aizvēla priekšā akmeni. Mateja ev. aprakstā lasām, ka Jāzepe guldīja Jēzus miesas "...savā jaunajā kapā..." (Mat ev. 27:60). Atklājās, ka ne mācekļi, bet "Sievietes, kas ar viņu [Jēzu] bija atnākušas no Galilejas, gāja nopakaļ un redzēja kapu un kā tika noliktas viņa miesas." (Lk ev. 23:55).

Slepenais māceklis, Jāzepe no Arimatejas

Katrā evaņģēlijā, tikko tiek minēts šā Jāzēpa vārds, tūlīt nāk paskaidrojums ka viņš ir no Arimatejas. Lūkas evaņģēlijā vēl tiek skaidrots, ka viņš "...nāca no jūdu pilsētas Arimatejas..." (Lk. 23:50). Pētnieki nav vienprātis kur šī senā pilsēta atradās – vai nu kādu gabalu ārpus Jeruzalēmes, vai tālāk uz ziemeļiem netālu no Jūdejas robežām. Bet skaidrs ir, ka šis Jāzepe atšķīrās no citiem tā laikā Jaunā derībā minētiem Jāzēpiem.

No attiecīgām rakstu vietām secinām, ka sinedrija loceklis Jāzepe bija cienījams, bagāts, un "...labs un taisnīgs vīrs [kuŗš] nepiekrita sinedrija lēmumam un rīcībai." (Lūk ev. 23:50). Šķiet, ka viņš varētu būt bijis klāt augsto priesteru un sinedrija tiesas sanāksmē kur Jēzu apsūdzēja ar nepatiesām liecībām un piesprieda nāves sodu, bet Jāzepe tām nepiekrita.

Viņš "...arī pats gaidīja Dieva valstību..." (Mk ev. 15:43), ko varētu arī izprast ka viņš cerēja uz Mesijas ierašanos. Turklāt, viņš bija "... Jēzus māceklis, gan tikai slepenībā, jo bijās no jūdiem..." (Jņ ev. 19:38). Esam pazīstami ar vārdā sauktiem mācekļiem kuri sekoja Jēzum, bet šajā gadījumā nāk klāt un ir vārdā minēts arī Jāzepe no Arimatejas.

Kaut Jāzepe bijās no jūdiem, viņš tomēr uzdrošinājās iet pie Pilāta izprasīt Jēzus miesas. Jēzus ķermeņa noņemšana no krusta staba notika Pashas sagatavošanas dienā, kad bija svarīgi uzturēt personīgu šķīstību lai neizjauktu piedalīšanos Pasha svētkos, jo katrs kas pieskārs mirušam cilvēkam, septiņas dienas bija ceremoniāli nešķīsts. Turklāt viss, kam tāda persona šajā laikā pieskārs, arī kļuva nešķīsts pēc jūdu parašām. Veicot smago uzdevumu pie krusta, Jāzepe riskēja ne tikai savu augsto sabiedrisko stāvokli bet arī

kļuva uz laiku nešķīsts, palaižot garām iespēju piedalīties jūdiem svarīgajos Pasha svētkos.

Varam lēst, ka krustā sišanas dienā Jāzeps atradies Jeruzalemes apkārtnē. Īpaši ja iepriekšējā naktī bija piedalījies sinedrija tiesā, kur nepiekrita sinedrija rīcībai. Vēlāk uzzinājās ka Jēzus ir miris pēcpusdienā, bez liekas kavēšanas jau pievakarē ieradies pie Pilāta. Šķiet, ka kamēr pārējie Jēzus mācekļi bija nobijušies, Jāzeps ar Nikodēmu atklāti gādāja par Jēzus pienācīgu apbedīšanu pasargājot viņa miesas no satrūdēšanu uz krusta, vai izmētāšanu zvēriem, kā to romieši mēdza pieļaut ar krustā sistajiem.

Nezinām vai bēdu nomāktie Jēzus sekotāji, Jāzeps un Nikodēms, kopā veicot apbedīšanas sagatavošanas darbus, dalījās ar saviem ticējumiem par vai pret mūžīgo dzīvošanu vai augšāmcelšanos, un vai vispār cerēja uz Jēzus augšāmcelšanos. Tomēr, sagatavojot un ietinot Jēzus ķermeni linu bēru audeklā, un to guldot Jāzepam piederošā kapa vietā, tika nokārtots viss vajadzīgais augšāmcelšanās rītam.

Juris Alksnītis

2021.g. 8. martā, Doverā, MA, ASV

Oļģerts Cakars PŪPOLU SVĒTDIENĀ

Šodien?

Tā ir fona iegleznošana
ar gaišām krāsām,
lai tumsa izceltos,
lai sāpju vaids
no Oziannas klagām
izdalītos asāk.

... apaļš kā pūpols...

Mēs sirdi mīkstu
un maigu ceram,
īsti nespēdami
gavilēt Dieva Dēlam.

Dziesma kā ērkšķis sprūst kaklā.

Vakarā gaŗu ēnu
met Lielās piektās krusts.

Foto: P. Aļle

Foto: Aaron Burden on Unsplash

Oļģerts Cakars LIELĀ PIEKTĀ

Melnš kalns – tas Dieva radīts,
pie tā mums domas šodien aizlido.

Sīksts koks – krustā salikts –
tas Dieva radīts – uz krustu
domas šodien aizlido.

Dzeļ naglu tērauds –
tas Dieva radīts, zemē slēpts...

Kā sirds mums dobji dun un trīss.

Un melnā saule, zemes drebēšana –
viss Dieva radīts, gādāts, gatavots...

vai viss, vai viss, vai viss?
ak, nē! ak, nē! ak, nē!

Tas nāves grēks – tas mans –
tas tavs – tas mūsu.

Un krustā mirstošais –
nav Dieva radīts, nē, ak, nē! ak, nē!

Tas – ir – pats – Dievs!

Foto: P. Alje

Olģerts Cakars
VĒLAS LIELDIENAS

Koks aiz loga
šonakt aplicis baltas vijas.
Kāds ik zariņam
piespraudis ziedu.
Es? Es pat nezinu koka vārdu.
Varbūt tas – Lieldienu koks
jo Lielā piektā jau pagājusi.
Krusta koka
naglas jau izrautas
un paglabātas nākamajai reizei.
Zaimi – izskanējuši
un apliecināti evaņģēlijos,
apdziedāti ciešanu psalmos
tūkstots gadus pirms Klusās sestdienas,
kad romiešu leģionāri
augšāmcelšanos – nenosargāja.

Kluss Lieldienu rīts –
kaps tukšs.

Balts eņģelis sievām sēd –
mans – maigi nolaidies
ziedošā kokā.

Olģerts Cakars
SNIEGS LIELDIENU RĪTĀ

Man vienmēr likās,
ka eņģeļi ir tādi lieli un
spoži balti,
bet šorīt, uz baznīcu braucot,
caur mašīnas logu redzu'
ka tie ir tādi sīciņi,
un to ir tik daudz...
Kā tauriņi, kā pārsļas...
Visa debess pilna,
visa zeme pārklāta,
viss gaiss vienos
eņģeļu virpuļos...

Pie sarkanajām ugunīm
stāvot, viens eņģelītis,
uzlaidies uz mašīnas loga, teica:
„Kristus ir augšāmcēlies!“
„Viņš patiesi ir augšāmcēlies!“
es pārsteigts automātiski atbildēju.
Bet otrs, turpat blakus pirmajam
arī atbildēja:
(it kā es nemaz nebūtu)
„Jā, Viņš patiesi ir augšāmcēlies!“
Nezinādams cita,
es teicu: „Alleluja!“
„Alleluja!“ teica trešais un
ceturtais un viss virmojošais koris:
„Alleluja, alleluja!“...
un tad uguns mainījās,
un es braucu... uz... vai no baznīcas...

Foto: Kacper Szczechla on Unsplash

SPĒCĪGAIS VĀRDS

1. Mozus gr. 1:1-18

māc. Dr. U. Ukstiņš

Tavi vārdi ir spēcīgi! Ar Taviem vārdiem Tu vari dziedināt, iepriecināt, pacelt un svētīt savu līdzcilvēku. Ar Taviem vārdiem Tu vari ievainot, sāpināt, pazemot un nolādēt savu līdzcilvēku. Sacīt, ka tie ir tikai vārdi, ir ļoti naiva domāšana. Jēzus māca mums, cik svarīgs un spēcīgs ir katrs vārds, ko mēs sakām. Vārdiem ir spēks sākt revolūcijas un spēks nomierināt pūli. Vārdiem ir spēks radīt un spēks iznīcināt. Vārdi ir spējīgi kalnus pārcelt. Jēzus saka: *“Patiesi es jums saku: ja kāds šim kalnam teiks: celies un meties jūrā! – un kas nešaubīsies savā sirdī, bet ticēs, ka notiks tas, ko viņš saka, tad viņam tas arī notiks. Tādēļ es jums saku: visu, ko jūs lūdzat vai prasāt, ticiet, ka jūs to saņemsiet, un tas jums arī būs.”* (Marka ev. 11:23,24) No šiem Jēzus vārdiem redzam, ka Jēzus runā par lūgšanas vārdiem. Arī tie ir tikai vārdi, bet vārdi, kuŗi mūs savieno ar Dievu, ar to Kungu, spēcīgi pārveidot mūsu un mūsu līdzcilvēku dzīves.

I

Vārdu nozīmi un spēku mēs redzam Bībeles pirmajos vārdos, kas apraksta, kā Dievs iesākumā radīja debesis un zemi. Lasām: *“Un Dievs teica: “Lai top gaisma!” Un tapa gaisma.”* (1. Mozus gr. 1:3) Šie ir pirmie vārdi, kuŗus mēs dzirdam no Dieva. Dievs turpina savu radīšanas darbu, sakot, lai top debesis, jūra, sauszeme, saule, zvaigznes, mēness, stādi un dzīvnieki. Beidzot Dievs radīja cilvēku pēc sava tēla un līdzības. Dievs radīja mūs, cilvēkus ar spēju lietot vārdus. Dievs deva mums valodu, kas atšķir mūs no visa pārējā, ko Viņš radīja. Valoda, spēja lietot vārdus, dara mūs līdzīgus mūsu Radītājam.

Foto: C. Augstroze

Jā, vārdu spēks parādās radīšanas stāstā. Dievs runāja - sacīja: “Lai top!” un tapa. Radās no nekā tas, kam Dievs pavēlēja rasties. Mūsu valodas spēks nav salīdzināms ar mūsu Radītāja valodas spēku – tomēr, kā teicu: “Mūsu valoda, mūsu vārdi, ir arī spēcīgi!” Vārdi dod cilvēkiem iespēju sazināties vienam ar otru. Vārdi dod mums iespēju izteikt mūsu domas, izteiks mūsu vēlēšanos. Vārdi, no cilvēces vēstures sākumiem, izteikti stāstos un vēlāk uzrakstīti, veido jaunas pasaules un jaunus laikmetus cilvēces vēsturē.

Vārdi var izteikt cilvēku augstākos ideālus. Šādi cēli ideāli tiek izteikti Savienoto Valstu brīvības deklarācijā: “We hold these truths to be self evident that all men are created equal and endowed by their Creator with certain unalienable rights, among them life, liberty and the pursuit of happiness.” Kādus 90 gadus vēlāk, pēc Brāļu kara beigām, kas tika izcīnīts, lai uzturētu šos cēlos ideālus, prezidents Abrahams Linkolns saka vārdus, ar kuŗiem cenšas dziedināt tautas dziļo brūci: “With malice towards none, with charity towards all. With firmness in the right, as God gives us to see the right, let us strive to finish the work we are in, to bind up the nations wounds.” Linkolns teica šos vārdus savā otrajā amata pieņemšanas runā tikai kādas desmit dienas pirms tiek noslepkavots no naida pilna un aizspriedumaina cilvēka. Traģiski dzirdējam no federāliem advokātiem par naida un aizspriedumu pilnu ļaunā plāniem, kuŗiem bija šautenes un bumbas, kuŗi uzbruka parlamentiem šī gada 6. janvārī, lai noslepkavotu kongresa locekļus. Abrahams Linkolns teica dziedinošos vārdus tautai,

Foto: P. Alje

kas bija sadalīta naidīgās frakcijās. Arī mūsu dienās mums alkst pēc ļaudīm, kuŗi runā šādus dziedinošus vārdus.

Mūsu dienās tiek runāti un rakstīti vairāk vārdi kā jebkad. Vienā dienā tiek rakstīti un runāti vairāk vārdi nekā senāk vienā gadā. Šie vārdi izplešas kā ugunsgrēks, un par nožēlu, naidīgi un graužoši vārdi izplatās vairāk un ātrāk nekā pacilājoši un dziedinoši vārdi. Jā, vārdiem ir spēks! Nekad nevaram sacīt: **“Tikai vārdi!”**

II.

Pirmie vārdi, kuŗus Dievs sacīja radīšanas stāstā bija: **“Lai top gaisma!”** Tie ir Dieva pirmie vārdi tāpēc, kā apustulis Jānis raksta savā pirmajā vēstulē: *“..Dievs ir gaisma un viņā nemaz nav tumsas.”* (I. Jāņa vēst. 1:5) Dievs, radot pasaules telpu, radīja to, lai tā atspoguļotu Viņu. Mūsu vārdi, mūsu runa, liecina par mūsu sirds saturu. Tā Jēzus saka: *“Labs cilvēks no savas sirds labumu krājumiem sniedz labo, bet ļaunais – no ļaunā krājumiem sniedz ļauno: jo no pārpilnas sirds mute runā.”* (Lūkas ev. 6:45) Tāpat apustulis Jēkabs plaši runā par mēles spēku, sakot, ka no tās pašas mutes var iziet svētība un lāsts. Viņš piebilst: *“..Mani brāļi, tam tā nav jābūt!”* (Jēkaba 3:10) Ja cilvēka sirds ir skaidra un šķīsta, tad no viņa mutes nāk skaidri un šķīsti vārdi - saldi un svētīgi vārdi. No mūsu sirds pilnības mūsu mute runā. Kas ir manā un Tavā sirdī, tas parādās mūsu vārdos, mūsu valodā. Kāda ir Tava un mana sirds, liecina par to, kādi mēs esam un kāds būs mūsu mūžīgais

stāvoklis.

Kalna runā Jēzus saka: *“Jūs esat dzirdējuši, ka tēvutēviem ir sacīts: nenogalini, un, kas nogalina, tas nododams tiesā. Bet es jums saku: ikviens, kas uz savu brāli dusmojas, nododams tiesai; ikviens, kas uz savu brāli saka: nejēga, – nododams sindrijam, bet, kas uz savu brāli saka: stulbais bezdievi, – tas nododams elles ugunīs.”* (Matej ev. 5:21,22) Šie mūsu Kunga vārdi atkal apstiprina, cik svarīgi un spēcīgi ir Tavi vārdi. Mums katram, un sevišķi tiem, kas atbildīgās vietās, būs ņemt vērā, cik postoši var būt vārdi. Mums būs runāt laipnus vārdus, pacilājošus vārdus – vārdus, kuŗi nes svētību mūsu līdzcilvēku dzīvēs.

Otrais radīšanas stāsts Bībelē atrodams Jāņa evaņģēlija prologā. Ir zīmīgi, ka arī šis radīšanas stāsts uzsver Vārdu. *“Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs, Viņš bija iesākumā pie Dieva. Viss ir radies caur viņu un nekas, kas ir radies, nav radīts bez viņa. Viņā bija dzīvība un dzīvība bija cilvēku gaisma. Gaisma spīd tumsā, un tumsa to nespēja satvert.”* (Jāņa ev. 1:1-5) Radība nāk no Dieva sacītā, Viņa vārda: *“Iesākumā bija Vārds!”* Iesākumā Dieva radīja debesis un zemi sakot: *“Lai top!”* Un pirmais Dieva Vārds bija: *“Lai top gaisma!”* Tā arī otrā radīšanas stāstā lasām: *“Viņā bija dzīvība un dzīvība bija cilvēku gaisma. Gaisma spīd tumsībā...”* (Jāņa ev. 1:1-4-5a)

Tālāk šajā Jāņa evaņģēlija prologā lasām: *“Viņš bija patiesā gaisma, kas nāca pasaule un spīd visiem cilvēkiem.”* (Jāņa ev. 1:9) Dieva vārds rada gaismu un gaisma dod dzīvību un uztur to. Bez gaismas nevar pastāvēt neviena dzīva radība, tāpat kā bez Dieva vārda nav dzīvības. Dieva vārds uztur katru cilvēku un Dieva gaisma spīd visiem cilvēkiem. Psalmists saka: *“Tavs vārds ir gaismeklis manām kājām un gaisma manām takām!”* (Psalms 119:105) Dieva vārds ir gaisma, kas apgaismo mūsu dzīves teku, ka mēs nenoejam neceļus, ka neiekrītam tumšā aizā un neejam bojā.

Tumsības Kungs, sātans, ir, kā Bībele māca, visu melu tēvs. Arī viņa vārdi ir spēcīgi. Bībele viņu apzīmē par šīs pasaules dievu un šī laikmeta kungu,

Viņa pakalpiņi atkārtoti tik daudz reiz viņa melus, līdz cilvēki sāk tiem ticēt un pēc tiem rīkoties. Praviētis Jesaja brīdina: *“Vai tiem, kas sauc ļaunu par labu un labu par ļaunu, notur tumsu par gaismu un gaismu par tumsu, notur rūgtu par saldu un saldu par rūgtu!”* (Jesajas gr. 5:20.) Šie pravieša vārdi liecina, ka no grēcīgiem, ļauniem cilvēkiem, patiesība tiek apgriezta. Meli ir spēcīgi, bet patiesība ir vēl daudz spēcīgāka, jo Dievs ir patiesība un Viņa vārdi ir vienmēr patiesi. Tie ir spēcīgāki par visiem melu vārdiem. Dieva Vārdam pieder pēdējā uzvara – tas ir asāks par jebkuru abās pusēs grieztu zobenu.

III.

Dieva vārds ir pastāvējis cauri gadu tūkstošiem un tas uzrunā mūs šodien. Dieva vārds ir un paliek mūžīgā patiesība, kā es to saku, gandrīz katru dievkalpojumu iesākot. **(1)** Pirmkārt, Dieva vārds ir spēcīgs vārds jo tas ir, kā nupat teicām, paties vārds. Par nožēlu, gadu tūkstošos ir bijuši daudz un dažādi nepatiesi un nepilnīgi Bībeles izskaidrojumi. Jau Vecās Derības laikā redzam, ka ir konflikti Dieva vārdu iztulkošanā. Dieva gara svaidītais praviētis

Foto: P. Aļe

saka vienu, bet galma pravieši, lai iztaptu ķēniņam, saka pretējo. Viens piemērs ir no pravieša Miha, kuŗš Pirmā ķēniņu grāmatā uzrunā ķēniņu Ahābu un saka viņam, ka viņš kaujā ies bojā. Pret Mihi nostājas galma pravieši, kuŗi sola ķēniņam uzvaru. Ķēniņš liek Mihi iemest cietumā, līdz viņš atgriezīsies no kara lauka. Miha atbild ķēniņam, ka ja viņš atgriezīsies ar mieru: *“..tad Kungs caur mani nav runājis!”* (I. Ķēniņu gr. 22;28a) Ķēniņš, protams, krita kara laukā! Dieva pravieša vārds vienmēr ir paties un pastāv! Gadsimtus vēlāk jūdu tautas vadība, priesteri un rakstu mācītāji, Dieva vārdā noraidīja dzīvo Vārdu - nodeva Jēzu Kristu Romas pārvaldnieku tiesai. Bet, protams, Kristus vārds pastāvēja un Viņa vārdi pastāv šodien! Viņa pretinieku vārdi sen zuduši.

Līdz šai dienai cilvēki ir sagrozījuši un pārpratuši Dieva mūžīgās patiesības, lai attaisnotu savas maldīgās, kļūdainās un grēcīgās rīcības. Bet Dieva vārds vienmēr un visur ir mīlestības un gaismas nesējs, jo to runā mīlestības un gaismas Dievs. Dievs Kristū aicina savus pielūdzējus dzīvot mīlestībā un gaismā. *“Mēs esam gaismas bērni, mēs bērni dienai piederam.”*

Dieva vārds pirmkārt ir paties un **(2)** otrkārt mūžīgs. Lasām Jēzus vārdus par savu otro atnākšanu: *“Debess un zeme zudīs bet mani vārdi nezudīs.”* (Mateja ev. 24: 35) Dieva vārdi ir mūžīgi un nemainīgi jo Dievs ir mūžīgs un nemainīgs. Mūsu vārdi ir pārejoši, jo mēs esam mainīgi. **a)** Mūsu vārdi ir mainīgi, jo, apstākļiem mainoties, mainās mūsu domas par to, kas paties – vai tas būtu vēstures tecējumā, vai individuālu cilvēku dzīvēs. Reiz ļaudis domāja, ka zeme ir plakana. Cilvēkiem apbraucot zemes lodei, protams, šī liecība mainījās. Reiz baznīca notiesāja kā ķecerus tos, kuŗi apgalvoja, ka zemes lode nav universa centrā. Astronomijas atradumu gaismā tie bija spiesti mainīt savas domas. Reiz ārsti izsmēja tos, kuŗi sacīja, ka ir sīki mikrobi, bacīli, kuŗi rada infekcijas un nes slimības un nāvi. Tie gāja no līķiem uz dzemdībām un daudz mātes mira viņu stūrgalvības dēļ. Izrādījās, ka patiesība piederēja tiem, kuŗus pasaules gudrie izsmēja.

b) Vēl vairāk – cilvēku vārdi ir mainīgi un pārejoši, jo

tik daudz, ko cilvēki saka, ir apzinīgi meli. Daudzi runā lai ievainot citus un izceltu sevi, vai tas, ko tie saka, ir patiesība vai nē. Kas tiek sacīts atkarājas no tā, kad, kur un kam tas sacīts. Dieva vārdi ir mūžīgi un nemainīgi. Tādēļ tas, kas Bībelē sacīts, ir tik pat paties un derīgs šodien, kā tad, kad tas rakstīts.

Citi jautās: “Kādēļ ir tik daudz un dažādi Bībeles izskaidrojumi?” Tas tādēļ, ka ir ļaudis, kas nevēlās dzirdēt to, ko Dieva vārds saka, bet pakļauj šos vārdus saviem grēcīgajiem aizspriedumiem. Kā reiz sacīja kāds ciniķis: “Ar Bībeli es varu pierādīt, ko vien es vēlos!” Kā es esmu teicis atkārtoti: “Tas ir patiesība tikai, ja izceļam atsevišķus vārdus no to konteksta. Katrs vārds Bībelē, katrs pants lasāms tās nodaļas un grāmatas gaismā, kur tas atrodams. Katrs pants lasāms visas Bībeles gaismā, visas Bībeles kontekstā.” Dieva vārdi Bībelē ir mūžīgi, patiesi un nemainīgi mīlestības un gaismas vārdi. Šie vārdi pārveido mūsu dzīves, ja vien mēs tiem paklausām, ja Dieva vārdu lasot un dzirdot mēs darām, ko tas saka. Ja mēs tā rīkojamies, tad mēs esam cēlušī savu dzīves namu uz klints. Tad mūsu

dzīve ir neizkustināma un droša. Protams, dzirdēts nav darīts! Dzirdēt Dieva vārdu, to lasīt un klausīties, ir pirmais solis. Bet svarīgākais ir otrais solis, darīt to, ko mēs esam dzirdējuši un lasījuši. Protams, nevaram darīt nedzirdot, nelasot Dieva vārdu. Bet ja nedarām to, kas sacīts Dieva vārdā, tad mūsu dzirdēšanai un lasīšanai ir maz nozīmes!

Kā saka apustulis Jēkabs: “Mūsu mēle ir spēcīga!” Tas nozīmē, ka mūsu vārdi ir spēcīgi. Mēle var būt kā nāvējoša inde, kad tā tiek pakļauta tumsības kunga varai. Bet, mums, ticīgiem, mūsu mēle, mūsu valoda, mūsu vārdi ir kā dziedinošs, atspirdzinošs dzīvības avots. Mums, ticīgiem, būs nest gaismu un dzīvību ar katru mūsu vārdu. Mūsu lūgšana ikdienas ir, lai mūsu sirds domas un mūsu vārdi ir katru dienu mūsu Kungam patīkami. Tā saka Psalmists: “*Lai tev tīk manas runas un sirds pārdomas, Kungs, mana klints un glābējs!*” (Psalm 19:15)

Mācītājs. Dr. Uldis Ukstiņš

DZIESMA

Gunta Plostniece

Mīļie garīgās mūzikas draugi!

Rakstot šo, skatos uz baltiem, sniega klātiem laukiem un mežiem. Dievs mums dāvājis dabas skaistumu! Šinī ziemas ainā tomēr domas vērsas uz pavasari un mūsu Latviešu baptistu Koŗu apvienības Dziesmu dienu.

Ir 2021.gads, un tas turpina 2020.gada dzīves ritmu. Šis pēdējais gads mums ir bijis neparasts. Mums, mūziķiem, tas bija un šis jaunais gads joprojām ir smags pārdzīvojums. Mums trūkst dziedāšana, spēlēšana, kopā nākšana gaviļēt Dievam ar mūsu dziesmām. Nevarējām noturēt mūsu Dziesmu dienu pagājušā pavasarī un nedrīkstam vel dziedāt visi kopā šinī pavasarī.

Amerikas latviešu baptistu koŗi, nepārtraukti gadu no gada, sākot ar 1950.gadu, ir dziedājuši Dziesmu

dienas koncertu latviešu tautiešiem kā arī vietējai amerikāņu publikai. Tas ir izskanējis, rotācijas kārtībā, vietās kur pastāv baptistu draudzes vai kāds mazāks baptistu ļauŗu pulciņš. Cik daudz ir piedzīvots un izdziedāts un izjūsts šajos gados!

Atminamies ar cieņu mūsu Amerikas latviešu baptistu Koŗu apvienības pirmo priekšnieku, diriģentu un komponistu Dr.Eduardu Baŗtiku. Viņa vadībā izskanēja pirmais Dziesmu dienas koncerts Baptistu Tabernaklī, Ņujorkas pilsētā. Tanī atskanēja latvieŗu autoru J.Ļŗķa, K.Līdaka, J.Vītola, un V.Baŗtika dziesmas un, no garīgās mūzikas klasikas, Beethovena “Ticība”, un Mocarta “Ave Verum” un “Gloria”.

Šis latvieŗu komponistu dziesmu klāsts un repertuārs no internacionālā garīgo dziesmu pūra ir

Jaunatnes koris 1989. g. Filadelfijā

Foto: Autore

turpinājuši būt mūsu koncertu programmu mūzikālais kodols. Gadiem ejot, vienkāršai a capella garīgai dziesmai ir stājušies klāt lielas formas darbi, daudreiz arī iesaistot profesionālus mūziķu ansambļus un orķestri. Mūsu repertuāru arī bagātina Latvijā dzīvojušie komponisti ar nozīmīgiem, augstvērtīgiem darbiem garīgās mūzikas laukā. Jauka sadarbība mums ir bijusi ar Pēteri Vasku, Gunti Baumani, Paulu Dambi, un Ēriku Ešenvaldu. Šī kopdarbība veido brīnišķīgu tiltu starp mums un ticības brāļiem Latvijā.

Muzikāli radošs laiks Koŗu apvienībā bija Viktora Baštika vadībā. Šis latviešu garīgās mūzikas komponists ir visraženākais latviešu garīgā mūzikā. Daudzi V.Baštika lielas formas darbi rakstīti tieši Dziesmu dienas korim. Varam pieminēt diždarbus: kantāte "Draudze", oratorija "Jēzus Nācarietis", un "Rekvīems". Šis pēdējais arī tika atskaņots Vispārējā latviešu dziesmu svētku Garīgā koncertā, Indianapolē, 2006.gadā, svētku kopkoŗa un orķestra

izpildījumā diriģentes Guntas Plostnieces vadībā.

Mūsu Dziesmu dienas korī dzied visas paaudzes. Paturam cieņā sirmgalvjus, kuŗi dzied ar sirsniņu un dziesmu izpratni un arī skanīgām balsīm. Mums liels prieks par jauniešiem, dziedātājiem, kuŗi turpina būt tik nozīmīga daļa no mūsu svētku koŗa. Daudzi no šīm jaunajām balsīm jau tās skandināja īpaši izveidotā Jauniešu korī. Šis koris pamazām kļuva par kamerkori. Šis, ar mazāku dziedātāju sastāvu, kamerkoris mūs iepriecināja ar šodienas jaunākām skaņām garīgajā mūzikā. Kamerkoŗa dzidrās balsis turpina skanēt Dziesmu dienas kopkorī.

Mūsu Dziesmu dienas koncerts pauž Dievam slavu. Tas arī mūs, Dieva bērņus, vieno kristiešu saimē. Citēšu mūzikas rakstnieka Valža Bašēna vārdus pēc mūsu pēdējā Dziesmu dienas koncerta: "Koristu vidū var just lielu mīlestību – pret dziesmu un dziedāšanu, pret savu ticību, pret tautu, pret garīgiem tekstiem latviešu valodā, vieniem pret otru. Šī ir ļoti saliedēta saime, un šajā vienotībā ir

Diriģenti Arvīds Purvs, Gunta Plostniece 2011.gada Toronto
Foto: Autore

liels spēks – mūzikāls, reliģisks, arī sabiedrisks.” Vai nav skaista liecība par mūsu darbu?

2019.gadā Filadelfijā, izskanēja mūsu 70 gada Jubilejas Dziesmu diena. Tanī dziedājām Viktora Baštika kantāti “Dieva vadība”; pateicoties mūsu

Debesu Tēvam par viņa svētību un gādību par mums cauri visiem šiem pavadītajiem gadiem. Par šo vadību turpinām Dievam pateikties un lūdzam Viņu Savā lielā žēlastībā un mīlestībā atvert ceļu uz dziesmu skandināšanu kopīgā slavas dziesmā .

Pie šīm Dziesmu dienas domām arī vēlētos atzīmēt mūsu baptistu diriģenta un komponista Arvīda Purva nozīmīgo devumu mūsu garīgo dziesmu repertuāram un viņa devumu visā latviešu garīgās mūzikas dzīvē. Šogad Arvīds Purvs svin savu 95 gadu jubileju. Šajos gados izcilais latviešu diriģents ir stāvējis mūsu Dziesmu dienas koŗa priekšā vairāk kā 50 reizes. Viņa lielās forma darbi – īpaši “Psalmu kantāte” un kantāte “Laiks” ir skanējuši daudzās mūsu Dziesmu dienās paša autora, gan arī citu diriģentu vadībā. Iemīļota mūsu baptistu saimē ir viņa mazā dziesmu pērle – “Reiz ausīs rīts”.

A. Purva nopelns, kā garīgu dziesmu grāmatu sastādītājam ir atzīmēšanas vērts. Īpaši krājumā “Zelta rasa” diriģenti atrod mūsu dziedātājiem piemērotas dziesmas dievkalpojumiem un draudžu svētku sarīkojumiem.

Pēdējo reizi Dziesmu dienas kori Purvs vadīja 2011.gadā Toronto jau cienījamā 85 gadu vecumā. Bet mūzika tāpat staroja no viņa kā jaunības gados. Šajā koncerta programmā Purvs bija izvēlēties

Dziesmu dienas koris Filadelfijā 2019. g.—mēģinājumā

Foto: P. Aļle

Pergolesi, Hendeļa, un V.Krūma darbus un paša autora vienkāršo dziesmu – “Dienas ar Dievu” ar Oļģerta Cakara tekstu. Pārlasot šo koncerta programmu, jutu, ka komponists nozīmīgi izvēlējis šo pēdējo dziesmu kā liecību par viņa paša dzīvi:

“Kad rīts ar saules staru Mūs jaunās tekās sveic,
Prieks pāršalc mūsu garu, Sirds laimē Dievu teic. Tur
Dieva mīlestībā Mēs droši jūtamies, Un Viņa svētā
gribā Mums dienas saulē ies.

Gan ceļu ejot zinām, Būs grūtums, sāpīgums, Bet
Dieva teku minam, Pats Dievs, Kungs būs ar mums!
Lai Dievam slavu dziedam, Viņš mūsu Pestītājs, Lai
pateicības ziedu Sirds nest Tam neapstāj!

Tad Dievam godu dziedam, Mums balsis līksmi skan.

Un pateicības ziedu Pie kājām liekam Tam. Viņš
Dievs, kas par mums gādā, To varu teikt gan es, Viņš
mīlestību rāda, Tā debess gaismu nes!”

Sveicam jubilāru un viņam pateicamies. Mums žēl,
ka nevarēja šinī gadā izskanēt jubilejas koncerts
Toronto pilsētā, bet turpinām cerēt, ka jubilāru
varēsīm “tuvināti” godināt nākotnē .

Un turpinām cerēt, ka Dziesmu diena drīz mūs
pulcinās “tuvināti” svētku kopkorī. Slavējam Dievu
par mūsu dziedātāju saimi, par mūsu uzticamiem
vadītājiem, par Dieva lielo dāvanu mums – dziesmu
skaņās Viņu teikt. Lai šīs skaņas nekad nebeidzas.

Gunta Plostniece, Amerikas latviešu baptistu Koru
apvienības priekšiece

ALBA YouTube KANĀLS

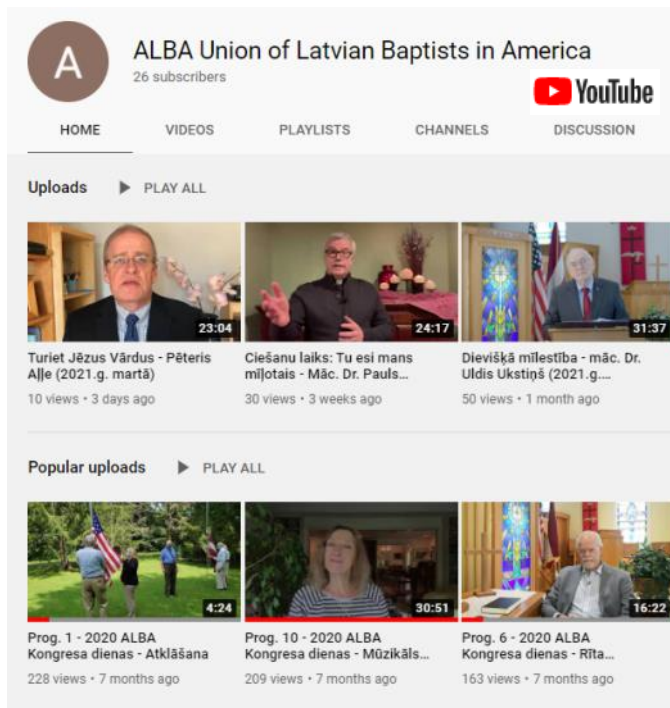
Ralfs Augstroze

Rakstu, lai informētu Jūs par jauno Ciešanu laika
svētbrīdi Amerikas latviešu baptistu apvienības
(ALBA) Jūtūba TV kanālā, kur turpinām papildināt
mūsu video svētrunu sēriju. Jauno svētbrīža
ierakstu, ar nosaukumu Turiet Jēzus vārdus, vada
ALBA priekšnieka vietnieks Pēteris Aļļe no Čikāgas,
un to variet atrast šeit: <https://www.youtube.com/watch?v=Q4wFHhKyWDU>

Uz doto brīdi šajā sērijā, ko variet atrast šeit, ir ievietoti jau 13 īsi svētbrīži ar sekojošām tēmām:

- Piedošana - māc. Dr. Uldis Ukstiņš
- Reformācijas svētdiena - māc. Dr. Pauls Barbins
- Kristus miers - Pēteris Aļļe
- Svētīti, lai svētītu - māc. Dr. Uldis Ukstiņš
- Pateicība - Pēteris Aļļe
- Otrā advente - māc. Dr. Pauls Barbins
- Ceturrtā advente - māc. Dr. Pauls Barbins
- Kristus dzimšanas svētkos - māc. Dr. Uldis Ukstiņš
- Zvaigznes diena - māc. Dr. Pauls Barbins
- Ceļa zīmes Dieva vārdā - Pēteris Aļļe
- Dievišķā mīlestība - māc. Dr. Uldis Ukstiņš
- Ciešanu laiks: Tu esi mans mīļotais - māc. Dr. Pauls Barbins
- Turiet Jēzus vārdus - Pēteris Aļļe

- 2. aprīlī: Lielā piektdiena – māc. Dr. Pauls Barbins
- 4. aprīlī: Kristus augšāmcelšanās svētki – Pēteris Aļļe
- 18. aprīlī: Dzīvais Kristus ir mūsu cerība—māc. Dr. U. Ukstins
- 25. aprīlī: Dziesmu diena—Gunta Plostniece

Tā ejot uz priekšu šogad centīsimies ievietot divus jaunus svētbrīžus katru mēnesi, un arī visas iepriekšējās svētrunas būs tur pat pieejamas.

Šajā portālā ir arī joprojām redzami visi 2020.g. ALBA kongresa dienu virtuālie sarīkojumi: <https://www.youtube.com/playlist?list=PLmKIGPajHM5gS3xmMccqKd8aBCE4yt0cg>

.Turklāt, variet pārskatīt visu ALBA Jūtība kanālu šeit: <https://www.youtube.com/channel/UCbvDHNKJ0v3RslIi72KuCSQ>

. Ja vēlaties, lai jūs automātiski informē tad, kad šeit ievietots kāds jauns video, tad lūdzu paklikšķiniet šajā lapā lodziņa labajā pusē augšā sarkano rūtiņu SUBSCRIBE, vai ABONĒT, ievadiet savu e-pasta adresi, un jūs saņemsiet e-pasta ziņojumu, kad šeit pieejama jauna video programma.

Ja pazīstiet kādu, ko arī vajadzētu informēt par šiem video ierakstiem, tad lūdzu atsūtiet man viņu e-pasta adreses, un pievienošu tos turpmāko saņēmēju sarakstam.

Ļoti priecāsimies arī saņemt Jūsu komentārus, ieteikumus un atsauksmes sūtītus, vai nu man, vai uz šo adresi: info@LatvianBaptistsInAmerica.org.

Ceram, ka šīs mūsu programmas, svētbrīži un priekšnesumi nesīs Jums un jusējiem prieku un svētību!

Ar sveicienu,

Ralfs Augstroze

ALBA padome

GAĶĀ VIENOTI PĀRI IEROBEŽOJUMIEM

Enoks Biķis

Šajā pārbaudījumā un pretrunīgo iespaidu un vērtējumu laikā jāpatur stingra pārliecība par nemainīgo mūžīgo Patiesību. Citādi ir grūti orientēties, atrodoties vidū starp “sazvērestības teorijām” attiecībā uz koronavīrusa Covid-19 epidēmijas izcelsmi, tāpat arī aizsargpotes izstrādi un tās iespējamiem blakus efektiem, pulcēšanās ierobežojumiem, aizsargpasākumu pielietošanas nepieciešamību – un pretēji minētajam – no otras puses uz zinātniski pamatotiem uzskatiem par vīrusa infekciju, tāpat kā citu cilvēces slimību eksistenci ekoloģisku vai bioloģisku iemeslu dēļ, pašvībai uz aizsargpotes izstrādātāju un ražotāju pieredzi, zināšanām un godaprātu, kā arī saprātīgiem un pārdomātiem ierobežojumiem, lai ar ārkārtīgiem pasākumiem apturētu sērgas izplatību. Medicīnas darbinieki, kuŗu mērķis ir ārstēt slimos un palīdzēt izsargāties no slimībām, nekad nepalikis “vidū” starp visu minēto, bet pievienosies tiem, kas grib reāli palīdzēt slimajiem, pielietojot uz pierādījumiem balstītas ārstēšanas metodes, pozitīvi domājot un noliedzot visādas

“sazvērestības” teorijas.

Kopš baku, mēŗa un citu iepriekšējo gadsimtu sērgām un epidēmijām, kuŗās lielos apgabalos un pat pilnībā kādā no valstīm aizgāja bojā gandrīz vai visi iedzīvotāji, tagad pienākusi kāŗta mūsu jaunajam 21. gadsimtam un šoreiz gandrīz visai cilvēku apdzīvotajai pasaulei. Kaut arī pasaule grimst grēkos vēl vairāk nekā pirms Sodomas izpostīšanas un pirms Noasa plūdiem, šo Covid-19 epidēmiju vajadzētu uzskatīt ne tik daudz par Dieva sodu, bet drīzāk gan par Dieva brīdinājumu. Uz samērā bieŗi izteikto jautājumu: Kāpēc Dievs pieļauj slimības? būtu jāatbild: Dievs ir devis arī ārstniecības līdzekļus un zinātniekiem saprātu, kā tos atrast, sintezēt, kā izveidot aizsargpotes. Angļu ārsts Dženners (*Edward Robert Jenner*) pirmais sāka tās lietot, jo bija novērojis, ka baku epidēmijas laikā nenaslimst slaucējas un lopkopji, kas kādreiz pāŗslimojuŗi ar vieglākajām govju bakām. Dženners nolēma riskēt, un no govju baku pūslīŗa satura izgatavoto aizsargpoti – vakcīnu (latīņu vārds [*vacca*] nozīmē: gov)

Liecību dievkalpojumā Ventspilī- foto Rūdolfs Ašmis

ievadīja ādas ieskrāpējumā muižas dārznieka puisēnam, pēc tam arī savam tāda paša vecuma dēlēnam. Ievadot vieglākās formas baku (t.i. govju baku vīrusa nelielu daudzumu organismā, bērna imūnā sistēma izstrādā aizsargvielas (pretvielas vai imūnvielas), kas uz visas dzīves laiku to pasargā no saslimšanas ar daudz bīstamākajām “melnajām bakām” . Aizvadīto gadu laikā visā pasaulē jaundzimušie bērni ir potēti pret bakām, tāpēc tagad bakas uz mūsu planētas Zemes ir likvidētas.

Nesen “Facebook” lasīju Mazsalacas baptistu draudzes sludinātāja Valtera Mitāna ierakstu, kurā viņš iedrošina potēties pret Covid-19, izkliešot visas insinuācijas un savvērestības teorijas. Viņš atsaucas uz kādreizējo Mazsalacas luterāņu mācītāju Gustavu fon Bergmani (*Gustav von Bergmann*, 1749-1814), kas aicināja potēties pret bakām, jo tās tā laika Vidzemē bija ļoti postošas. Potēšanas rezultātā šie cilvēki bija pasargāti no baku izraisītas bojāejas vai tādām smagām slimības sekām, kā akluma un invaliditātes.

Jācer, ka līdzīgi būs iespējams uzveikt arī bīstamā koronavīrusa Covid-19 infekciju, ja tiks izdarīta sekmīga aizsargpotēšana ar poti, kuŗu, pašizliedzīgi strādājot, 21. gadsimta zinātnes sasniegumu līmenī ir izveidojušas un izgatavojušas ievērojamākās ārstniecības līdzekļu kompānijas. Mēs, kristieši, nedrīkstam noliegt zinātniski pamatotas ārstniecības un profilakses metodes. Pārlūkojot zinātnes attīstības vēsturi, varam ieraudzīt, ka ievērojamākie

zinātnieki, kuŗu atklājumi cilvēcei nesuši svētību, ir bijuši dievticīgi. Tādi pat arī ir bijuši izcilākie medicīnas zinātnieki un ārsti, kas savu mūžu ir veltījuši, lai kalpotu cilvēkiem un palīdzētu tiem tikt galā ar slimībām. Slimības un tāpat arī lāsts pār visu dzīvo radību ir pirmo cilvēku grēkā krišanas sekas. “..visa radība vēl aizvien līdz ar mums klusībā nopūšas un cieš sāpes,” (Rom.8:22) – bet

tomēr tai ir cerība. Kristiešu cerība ietver misiju Dieva vārdā kalpot līdzcīvēkiem, izmantojot zinātniski pamatotas ārstniecības un profilakses metodes.

Pulcēšanās ierobežojumi nav jāuzskata par kādas “sazvērestības” inscenētiem, bet gan tie ir kā neatliekama nepieciešamība Covid-19 infekcijas otrkārtējas vēl straujākas izplatības dēļ, un tāpēc, ka tā tagad smagu slimības formu veidā skar ne tikai gados vecos, bet arī jaunāka gadu gājuma cilvēkus. Vērojot datora ekrānā arvien vairāku Latvijas baptistu draudžu dievkalpojumu videoierakstus vai tiešraides, rodas iespaids, ka tikko ir izskanējuši apustuļa Pāvila vārdi Vēstulē filipiešiem, kur viņš aicina tos “kopībai Garā,” lai tie būtu “..vienprātībā, kopīgā mīlestībā.. vienoti dvēselē un domās..” (Filip. 2:1-2). Un to ievērot ir ļoti svarīgi īpaši tagadējās ārkārtas situācijas apstākļos.

Ziemassvētku priekšvakarā Liepājas baptistu Pāvila draudzes dievnamā notika Liepājas baptistu draudžu *apvienots* dievkalpojums, tomēr nekādā veidā pulcēšanās ierobežojumi netika pārkāpti. Pāvila baznīcā, dievkalpojumu zāles priekšā bija tikai trīs mūziķes: dziedātāja, ģitāriste un pianiste pie sintezatora. Pārmaiņus ar to dziedātajām Adventa laika un pazīstamās Ziemsvētku dziesmas, uz ekrāna tika demonstrēti video-ieraksti, kur jaunieši un jaunietales dažādās vietās Liepājas parkos un klusās ielās lasa Bībeles tekstus - sākot no Ēdenes un pravietojumiem par Pestītāja Kristus piedzimšanu līdz pat Bētlēmes notikumam. Zem ainām uz ekrāna

Mateja draudzē Ziemsvētku svētvakars - foto Ivars Nagainis

bija lasāms: “Šis gads nav bijis viegls mums visiem un tieši tāpēc dažas Liepājas draudzes sanāca kopā un izlēma veidot Ziemassvētku dievkalpojumu jauniešiem, lai arī jūsu mājās iespīdētu svētku gaisma. Aicinām tevi (attālināti) pievienoties un svinēt svētkus kopā ar mums!” Liepājā tagad ir četras latviešu – (Ciānas, Nācaretes, Pāvila, Centra), divas krievu – (Evaņģēlija Gaismas un Evaņģēlija Balss) – baptistu draudzes, vēl trīs “topošās” draudzes (tajā skaitā viena no tām – Kaļostā). Tāda dievkalpojuma idejas autors ir “jauniešu virzības” uzaicinātais misionārs Liams Gaspars no Kanādas, kas tagad darbojas Pāvila draudzē un ir perfekti apguvis latviešu valodu.

Līdzīgi “attālināti” aizvadītajā 2020. gada noslēgumā notika arī Vecgada liecību dievkalpojums Ventspils baptistu draudzē, kur liecību videoierakstus varēja noklausīties un noskatīties uz ekrāna dievkalpojumu lielajā zālē, no kurienes tie, kopā ar dievkalpojuma norisi, bija vērojami arī kopējā tiešraidē.

Rīgas baptistu Mateja baznīcā Ziemassvētku svētvakara “attālinātais” dievkalpojums iesākās ar mācītāja Ainara Baštika uzrunu. Pēc tam ar iepriekš uzņemta video starpniecību, ko parādīja uz ekrāna

dievkalpojumu zālē, bija iespējams “attālināti” gūt ieskatu par Kristus dzimšanas svētku svinēšanu viņa paša bērnu, mazbērnu un mazmazbērnu kuplajā pulkā, noklausīties stāstu par Bētleemes notikumu bērniem saprotamā vienkāršā stāstījumā, izjust svētku gaisotni mājas apstākļos. Vēl varēja noskatīties otru video no sludinātāja Matīsa mājām, kur abi vecāki pie svētku eglītes uzrunāja savu meitiņu Emīliju un pirms nepilna gada dzimušo dēlēnu Joēlu (senebreju vārds, kas nozīmē: Tas Kungs [JAHVE] ir Dievs).

Tālāk turpinājās svētku programma dievkalpojumu zālē. Mūziķi uz paaugstinājuma: ģitāristi, kā arī, Māris Dravnieks pie sintezatora un Andris Mucenieks ar etnogrāfisko kokli un vijolniece Annija Grīne - pavadīja dziedātājas Diānu Dravnieci un Agnesi Fišeri-Dzērvi dziesmā: “ Pār mazo ciemu ielejā Līst Gaišums neredzēts..” Pēc dziesmas vairāki mūziķi pēc kārtas sacīja īsas lūgšanas. Vēl mūziķi atskaņoja jaunākā laikā sacerētas dziesmas kā arī jau labi pazīstamās: “ Pie Bētleemes mirdzošiem vārtiem” un “ Jūs, bērniņi, nāciet!” Svētrunu sacīja mācītājs Edgars Deksnis. 24. decembra dievkalpojumu ir iespējams noskatīties un noklausīties *You tube*

<https://youtu.be/4SZt14ES3i8>

Andris Mucenieks nāk no Brazīlijas latviešu ģimenes, ir vēsturnieks, etnomūzikologs, teologs, vairākus gadus bijis lektors San Paulo universitātes baptistu teoloģijas fakultātē, tagad kopā ar dzīvesbiedri pārcēlušies uz dzīvi Latvijā, abi aktīvi piedalās Mateja draudzes mūzikālajā kalpošanā.

Rīgas baptistu Golgātas draudzes dievkalpojumu ievadīja divu izcilu mūziķu kopēja improvizācija par Kristus dzimšanas svētku dziesmu

Golgātas Ziemassvētku ansamblis 2020 - foto Pēteris Tīss

melodijām – Arvīds Keinis, pianists pie klavierēm un saksofonists Artis Gāga. Dievkalpojumu atklāja draudzes padomes priekšsēdētājs Viljams Šulcs, ievadvārdos atzīmējot, ka tagadējās epidēmijas laikā daudziem nākas izjust vientulību, jo nevar ciemoties un kopīgi svinēt svētkus. Bet arī toreiz Bētleme nebija nekādas svētku gaisotnes. Kūtiņā, kur Jāzepam un Marijai ar jaundzimušo Bērnū bija patvērums, tie jutās ļoti vientuļi. Populārajā dziesmā “Ak, svētā nakts!” (*Adolphe Adam* mūzika, *John S. Dwight* vārdi) soprāna solo dziedāja leva Pļaviņa un duetā tai pievienojās jaunākā māsa Alise. Gospelsmūzikas autora Marka Lovrija (*Mark Lowry*) dziesmu: “ Marija, vai tu zināji?” dziedāja Marlēna Keine, ar klavierēm pavadīja Arvīds Keinis. Jauniešu ansamblis dziedāja labi pazīstamo dziesmu: “ Ap klusu, dzidru pusnakti..” un mūziķiem pievienojās vijolniece Maija Andersone. Svētrunu sacīja

draudzes mācītājs, (viņš ir arī NBS virskapelāns) Elmārs Pļaviņš. Šajā neparastajā laikā ļoti aktuāli izskan eņģeļu vēstījuma pirmais vārds: “ Nebīstieties!” Toreiz gani izbijās no spožās gaismas un negaidītās prieka vēsts. Šīsdienas pasaulē ļaudis bīstas no neredzamā vīrusa, tiek izplatītas dažādas melu ziņas un visādas “sazvērestību teorijas” par to, kas notiek pasaulē. Jāseko ganiem, kā tie toreiz teica: “ Tad nu iesim uz Bētlemei raudzīt, kas noticis!” Arī mēs nedrīkstam atstāt bez ievēribas priecīgo vēsti: Dievs ir spēcīgs, pāri visam Viņš Savā mīlestībā

dāvāja Savu Vienīgo Dēlu, lai cilvēcei būtu glābšana no grēka. Par minēto temu arī izskanēja dziesma "Let This Christmas Be", ar *Ryan Dahl* mūziku un Aigara Baštika un Āra Anškēna latviskotiem vārdiem: “Šais Ziemsvētkos Dievs dāvā Dēlu vienīgo, Ak, pieņem to!” Dziesmu atskaņoja jauniešu ansamblis ar Marta Bistruma un levas Grosvaldares sōlo dziedājumiem.

Var novērtēt, ka Golgātas draudzes mūzikālā kalpošana ir kļuvusi bagātāka un daudzpusīgāka, pateicoties tenorbaritona un pianista Arvīda Keiņa enerģijai un organizatora spējām.

Tīmekļa pastāvēšana un viedierīču iespējas ļauj “attālināti” noklausīties un noskatīties svētku dievkalpojumus dažādās Latvijas vietās.

Priekules baptistu dievnamā, kas uzcelts Otrā pasaules karā nopostītā dievnama vietā, vēl padomju laikā XX gadsimta 40-to gadu beigās, korā balsu grupu pārstāvji, svinīgos melnbaltos svētku tērpos, dziedāja dziesmu “Ziemsvētku stāsts”. Jaunais sludinātājs Guntars Lašauris, Baltijas Pastorālā Institūta absolvents sacīja svētrunu par Simeonu Lūkas evaņģēlija aprakstā, kuŗš, uzlūkojot jaundzimušo Bērnū, saka: “ tagad.. manas acis ir redzējušas Tavu pestīšanu..” (Lūk.2:25-31)

Kuldīgā, vēsturiskajā 1892. gadā uzceltajā dievnamā

Mucenieku ielā 21, ansambļa izpildījumā ar labu klavierpavadījumu skanēja iemīļotās Ziemsvētku dziesmas un svētrunu sacīja sludinātājs Jānis Jūrmalis.

Talsu baptistu baznīcā svētku dievkalpojumu vadīja mācītājs Miervaldis Lindmanis. Koŗa vīru grupā aktīvi turpina darboties iepriekšējais mācītājs Aivars Šķuburs. Viņš svētku dievkalpojumā dziedāja sōlo: “ Balts sniedzīņš snieg uz skujiņām..”

Pēdējo gadu un gadu desmitu laikā vērojama tendence, ka mūzikālajā kalpošanā savu vietu draudžu koŗi atdod ansambļiem, kas ir kustīgāki,

elastīgāk spēj atjaunot repertuāru, bet vai to sniegums vienmēr ir saturā bagātāks un dziļāks, mūzikālā ziņā augstvērtīgāks, – par to atļauts katram spriest un vērtēt savā vietā un savos apstākļos. Tomēr pirmajā vietā paliek skaidri un saprotami pausta Kristus pestīšanas vēsts, pateicība un slava Dievam. Tajā mums visiem jāpaliek Garā un dvēselēs vienotiem, arī tad, kad šī neparastā Covid-19 vīrusa epidēmija norims, un ierobeţojumi varēs tikt atcelti.

Enoks Biķis
Rīgas baptistu Mateja draudzē.

„ATTALINĀTI”, BET TOMĒR TUVU

Enoks Biķis

Bijām cerējuši, ka, ziemai atnākot, Covid-19 pandēmija beigsies, tomēr tā nenotika, un noskaidrojās, ka līdzšinējiem pulcēšanās ierobeţojumiem un piesardzības pasākumiem vēl būs jāpastāv vismaz līdz Lieldienām, jo minētā vīrusa izraisīto saslimšanas gadījumu skaits nemazinās. Ir ļaudis, kuŗi vieglprātīgi vai arī pakļaujoties nepatiesai, sagrozītai informācijai, neievēro epidemiologu ieteiktos piesardzības pasākumus un tā veicina sērgas izplatību. Daţādas apspriedes, aptaujas, intervijas, arī apmācības skolās notiek tikai “attālināti.” Arī dievkalpojumi notiek “attālināti,” tajos iespējams piedalīties, izmantojot Interneta (tīmekļa) tiešraides un pieejamās viedierīces. Mūsu valsts radio 1.programmā katrā svētdienā svētrīdī plkst. 9.00 klausītājus uzrunā no ‘kādas’ kristīgām konfesijām mācītājs un vada lūgšanā. Valsts televīzijā katru svētdienu 12.00 ir dievkalpojuma tiešraide no kādas luterāņu, katoļu, baptistu, Vasarsvētku, pareizticīgo vai Septītās dienas adventistu baznīcas. Paradoksāli, ka līdz ar visu iepriekš minēto ir radušās bagātīgas iespējas būt klāt mūsu draudžu dievkalpojumos ne tikai mūsu pašu dzīves vietā, bet arī citās Latvijas vietās. Draudzēs ir atsaucīgi, tehniski protoši un varoši vīri, kas labi noorganizē dievkalpojumu tiešraides, jauniešu jautājumu un atbilžu reizes, laulāto kursus un alfa nodarbības. Kā jaunvārds ir “mājsēde,” ar

kuŗu aizvieto seno nosaukumu “komandantstunda”, kas nedēļas nogalēs tagad tiek izsludināta vairākās Eiropas valstīs, tajā skaitā arī Latvijā. Bet, lai izpildītu tagad bieţi redzamo saukli: “Paliec mājās!” , “mājsēde” ir visvairāk atbilstošais vārds. Tā, sēdot mājās pie datora ekrāna, 24.janvārī bija laba iespēja piedalīties Liepājas baptistu Ciānas draudzes gadasvētkos, un nebija jāveic tālais ceļš no Rīgas uz Liepāju, bet varēja sajusties tikpat tuvu, kā toreiz XX gadsimta 40-tajos gados, kad mūsu ģimenes dzīves vieta bija mācītāja dzīvoklī pie Liepājas baptistu Nācaretes baznīcas - tikai viena kvartāla attālumā no Ciānas dievnama. XX gadsimta 90-tajos gados mēs Baptistu Vēstneša redakcijā bieţi saņēmām rakstus no Līvijas Matrozes, (kuŗa tagad ir jau Mūţībā,) par notikumiem Ciānas draudzē, kā arī mums sūtīts toreiz draudzes izdots periodiskais žurnāls “Atvērtās durvis.” Ciānas draudze dibināta 1903.gadā. Dievkalpojumu zāles priekšā, vidū starp kokgriezumiem rotātajām balkona kolonām kāpnītes ved augšā kancelē, kas simboliski parāda, ka mūsu baptistu draudžu dievkalpojumos centrālā vieta ir Dieva Vārda un Evaņģēlija Vēsts pasludināšanai. Zāles priekšā ansamblis: divas dziedātājas: Linda Švarca un Baiba Vigule, vijolniece Dace Bukša un divi ģitāristi: Artis Peterlēvics un Miķelis Mārţiņš Maţis, pie klavierēm Anete Maţe. Raitiem soļiem uz paaugstinājuma

Liepājas Ciānas baptistu dr. gadatvērki Ansamblis no kreisās- Artis Peterlevics, Miķelis Mažis, Linda Švarca, Dace Bukša, Baiba Vigule

uznāk mācītājs Andris Bite. Viņš visus sveic šajā draudzes gadadienas dievkalpojumā. Draudze dibināta 1903.gadā, tātad pirms 118 gadiem. Mācītājs novēl draudzei Dieva svētības, vēl vismaz tikpat ilgu darbības posmu, lai pieaugtu un darbotos Dieva uzdevumā līdz pat Jēzus Kristus atkalatnākšanai. Viņš aicina pievienoties lūgšanai, pateicas Dievam un izlūdzas svētības šim gadadienas dievkalpojumam. Mūziķu un dziedātāju vadībā klātesošie vienojas dziesmā ar vārdiem no 23. psalma “ Tas Kungs ir mans Gans.” Ar labām atmiņām Ciānas draudzei saistīts kādreizējā Baltijas Pastorālā institūta studenta Mārtiņa Anševica prakses laiks un kalpošana Ciānas draudzē. Tagad Mārtiņš Anševics ir mācītājs Limbažu baptistu draudzē un atsūtījis kā sveicienu savas pārdomas par vārda “Ciāna” nozīmi. Jau esot pusauga zēnam dzimtajā Pitragā, tam nācies daudz laba dzirdēt par Ciānas draudzi Liepājā, kur sludinājuši izcili mācītāji un dziedājis labs koris. Sveicienu nolasa Miķelis Mārtiņš Mažis. Ciānas kalnā bija cietoksnis. Dāvids to iekaroja. Ciānas kalnu un vēlāk arī visu Jeruzālemi sāka saukt par Dāvida pilsētu. Ar Ciānu apzīmēja vietu, kur mājā Dievs un Viņa ļaudis, un kur glābj cilvēkus. Daudz par Ciānu Bībelē runājuši pravieši. Miha to piemin vairākkārt, jau sākot ar Mih.4:2.

Tāpat Obadjas grāmatā un tās vienīgajā nodaļā par Ciānu rakstīts 17. un 21.pantos. Vai Ciānas dievnams arī šodien ir vieta, kur cilvēki var saņemt glābšanu? Par jauno Jeruzālemi kā Dieva mājokli pie cilvēkiem runā Atklāsmes grāmatas 21. nodaļa. Uzraksts ar lieliem burtiem virs ieejas durvīm dievnamā CIĀNA varētu tikt paskaidrots tā: “Vieta, kur mājā Dievs. Vieta, kur Dievs glābj cilvēkus.” Mārtiņš Anševics savā sveicienā novēl Ciānas draudzei būt vietai, kur ļaudis var pieņemt Jēzu par personīgu Glābēju, lai tie tiktu atpestīti un izglābti no grēka. Miķelis Mārtiņš Mažis kopā ar savu dzīvesbiedri

Aneti viņu abu vārdā nodod sveicienu no Rīgas baptistu Āgenskalna draudzes, un tad pieteic programmā pirmās trīs ansambļa dziesmas. Pirmā ir viņa paša kompozīcija “Ja Tas Kungs namu

Mārtiņš Miķelis Mažis Foto: Jānis Čirkšis

neuztaisa..” (127.psalms), otrā - vecā un labi pazīstamā dziesma: “Jēzus krusta tuvumā” - trešā - jauna, ar evaņģēlisku tekstu, - pateicībā Dievam par izglābšanu: Uz cietas klints esmu drošībā, Dievs – mana pestīšana, Mans parāds dzēsts – Viņam uzvara, Dievs – mana pestīšana.

Mācītājs ziņo par draudzes kopīgo apņemšanos izlasīt un pārdomāt visu Marka evaņģēliju laikā līdz Kristus augšāmcelšanās svētkiem. Šis svētdienas lasījums samērā garš (Mark.1:16 -2:17,) tāpēc mācītājs aicina klausītājus nepiecelties, kā to dara parasti, bet palikt sēdot, lai nebūtu jādomā, kad varēs atkal apsēsties, un lai tā vietā varētu uzmanīgāk klausīties, kas tiek lasīts. Tekstā aprakstīti vairāki notikumi, bet runātājs īpaši apstājas pie notikuma, kad Jēzus dziedina spitālīgo. Vecās Derības laikā lepras vai spitālības slimnieku bija daudz, īpaši zemēs ap Vidusjūru, tie tika dēvēti par nešķīstiem, pakļauti stingrai izolācijai. Mūsu dienās un mūsu zemē lepras gadījumi sastopami reti, jo ir antibiotikas un atšķirīgs, labāks dzīves līmenis un higiēna. Runātājs atceras dažus iespaidus no redzētā kādā leprozorijā viņa zēna gados, dzimtajā vietā Vidzemē. Pirmkārt jāpievērš uzmanība spitālīgā *pazemīgajai lūgšanai*: “Kungs, ja Tu gribi, Tu mani vari šķīstīt!” Jēzus aizkustinājumā tam pieskārs un atbildēja: “Es gribu, topi šķīsts!” Līdz ko Viņš to teica, spitālība no slimā vīra pazuda, un tas tapa šķīsts. Tālāk vecajā

Ogres baptistu draudzes dievnams Foto: Jānis Čirkšis

tulkosjumā teikts: “..un Viņš to apdraudēja..”, bet pēc jaunā 2012.g.tulkosjuma tas jāsaprot kā *brīdinājums*: “Jēzus skarbā balsī to tūlīt raidīja prom un teica tam: “..ej, rādi priesterim un upurē par savu šķīstīšanu, ko Mozus ir noteicis, viņiem par liecību..” Tātad, otrkārt, pēc izdziedināšanas (tas attiecas arī uz grēka slimību) nav jāfokusējas tik daudz uz pašiem brīnumiem, ne arī uz mūsdienu “dziedinātāju” sistēmām un cilvēcīgām mācībām, bet ļoti nozīmīga ir *personīgā liecība, iedrošinājums*

Mācītājs Dainis Pandars . Foto: Autors / YouTube

citiem ceļa meklētājiem un dalība Kristus draudzē. Šī Rakstu vieta galvenokārt runā ne tik daudz par fizisko, veselību, bet gan daudz vairāk par pestīšanu un par mūžīgo dzīvību un, ka jāmacās un jārikojas pēc Jēzus vārdiem.

Tagad aicinu lasītājus domās pārcelties no Liepājas uz citu pilsētu, tuvāk Rīgai – uz Ogrī. Līdz tai ar vilcienu jāpavada ceļā nepilna stunda, nevis vairākas stundas, kā ar autobusu līdz Liepājai. Ogrē kādreiz bija Rīgas baptistu Mateja draudzes sludināšanas vieta. Uz šī darba pamata 1945.gadā izveidojās Daugmales draudze, kas XX gadsimta 90-tajos gados guva nosaukumu Ogres Trīsvienības baptistu draudze. Laikā no 1985. līdz 1995.gadam tajā darbojās mācītājs Gunārs Lagzdiņš (1928-1995), un jau tajā laikā radās iecere, ka draudzei jāceļ savs dievnams. Pamatakmens tika likts XXI gadsimta sākumā un jau 2010. gadā varēja svinēt dievnama atvēršanu netālu no Jaunogres stacijas, Ogrē, Vidus prospektā 15. Draudzē kalpo mācītājs Dainis Pandars. Viņa vadībā un ar novada vadības atbalstu izveidots “Ogres Doms” . Te jāpaskaidro, ka tam nav nekāda sakara ar kādu katedrāli vai īpašu celtni, bet nosaukums izveidots no vārdu pirmajiem burtiem: “**Dievkalpojums orientēts mūsdienu sabiedrībai**” , būtībā tas ir “podkāsts” (*Podcast*), kas dod iespēju ielūkoties šajos jauna formāta dievkalpojumos, kuŗi notikuši Ogres Trīsvienības baptistu draudzes dievnamā katru svētdienu plkst.10.00 (un ir iespējams arī lejuplādēt runāto vārdu didžitālos audiofailos).

Tagad, sakarā ar ārkārtas situāciju Covid -19 pandēmijas dēļ, arī šie dievkalpojumi, tāpat kā Ogres Trīsvienības baptistu draudzes dievkalpojumi svētdienās plkst.12.00 notiek "attālināti" un tiešraides ar runāto vārdu, dziesmām un mūziku iespējams noskatīties un noklausīties dievkalpojuma norises brīdī, vai vēlāk –video ierakstā. Arī Covid-19 pandēmijas un ar to saistīto pulcēšanās

Sludinātājs Lūkass Balodis . Foto: Autors / YouTube

ierobežojumu laikā Ogres Doma darbība turpinās, tikai "attālināti," kaut arī tos iespējams pavisam tuvu noskatīties un noklausīties virtuāli. 2021.gada janvāra svētdienu tēmas atbilst Ogres Doma devīzei: "Vieta, kur domāt par svarīgāko. 24. janvārī temu "Pasaules reliģiju salīdzinājums" pasniedz Ogres Trīsvienības baptistu draudzes sludinātājs Lūkass Balodis, Baltijas Pastorālā Institūta absolvents. Lūkass ir baptistu sludinātājs trešajā paaudzē. Interessants fakts, ka neviena no lielākajām

pasaulē nekristīgajām reliģijām nevar pāriet garām Jēzus Kristus personībai, kaut arī attēlo Viņu vairāk vai mazāk greizi un nekādā ziņā netic Viņam kā Dieva Dēlam. 31.janvārī Ogres Domā temu " Kam tic kristietība" pasniedz Ogres Trīsvienības baptistu draudzes mācītājs Dainis Pandars. Viņš apstājas pie sabiedrībā valdošajiem nepareizajiem stereotipiem un iebildumiem attiecībā uz kristietību, īsi

iepazīstina ar kristietības pamatuzskatiem. Abu minēto dievkalpojumu norisi iespējams noskatīties un noklausīties *You tube*:

<https://www.youtube.com/watch?v=vlgLrq9qpy0>

<https://www.youtube.com/watch?v=Vl1xKCug1eg>

Katram no "Ogres Doma" dievkalpojumiem ir vairāki simti sekotāju, kas iesniedz jautājumus un saņem izsmeļošas atbildes. Tas viss liecina, ka tepat blakus vien mēs visi esam, it kā viens otram neredzami – "attālināti". Mums iespējams komunicēt *Zoom* platformā un *Facebook*. Tomēr "attālināti" nedrīkst kļūt par ieradumu, jau līdz tam, kad pandēmija mitēsies. Klausītājiem un skatītājiem iespējams gūt daļējus iespaidus, un emocijas, bet tie nevar aktīvi piedalīties un līdzdarboties. No otras puses, - arī runātājiem, dievkalpojuma un kopējo lūgšanu vadītājiem, dziedātājiem un mūziķiem ir grūti. gandrīz neiespējami izjust "attālināto" dalībnieku reakcijas, uztveri un atbalstu. Kaut arī "mājsēdē" atrodoties ir iespējams, neizmantojot četrriteņu vai divu trīsriteņu braucāmrikus, nedz arī lidaparātu turbīnas un propellerus, vienas dienas laikā pabūt vairākās draudzēs un baznīcās, tomēr nekas nevar aizvietot bijību par apsolīto Jēzus klātbūtni Viņa Vārdā sanākušo sapulcē, kopējās slavas dziesmas un kopējo lūgšanu elpu un degsmi savā draudzē. Kādā Latvijas Kristīgā Radio pārraidē – ierakstā no Talsu baptistu draudzes – dievkalpojuma mācītājs Miervaldis Lindmanis svētrunā apstājas pie notikuma ar Pēteri, kas trīskārt noliedza Jēzu (Lūk. 22: 54.- 62.). Kad Jēzus tika sagūstīts un ievests augstā priesterā namā, Pēteris *iztālēm* sekoja. Varbūt tāpēc, (un ne tikai tāpēc) Pēteris kļuva par noliedzēju. Lai tā nenotiktu ar mums! Kad Jēzus atnāca, Toms nebija kopā ar mācekļiem. Kad Jēzus vēlreiz ieradās pie mācekļiem [caur aizslēgtām durvīm], Toms bija kopā ar mācekļiem. Jēzus Tomam sacīja: Stiep šurp savu pirkstu un aplūko Manas rokas un stiep savu roku un liec Manos sānos, un neesi vairs neticīgs, bet esi ticīgs! Toms Viņam atbildēja: Mans Kungs un mans Dievs! (Jāņ.20:24,26,27,28.) Lūgsim, lai šajā pārbaudījumu laikā Dievs stiprina mūsu ticību!

Enoks Biķis, Rīgā.

MŪSU AIZGĀJUŠIE

Zelma Alksnītis, dzim. Vēzis

1917. g. 31. I – 2011. g. 24. II

Aizritot desmitgadei kopš Zelma Alksnīte no mums šķīrās pārceļoties mūžībā, ir labi pienācīgi pieturēt un īpaši pieminēt mīloto māti un vecmāmiņu

Savā 94 gadu garajā dzīves gājumā Zelmāi Alksnītei bija lemts piedzīvot četras izceļošanas. Pirmā pasaules kara draudi spieda viņas vecākus Pēteri un Edu Vēžus ziemas laikā doties bēgļu gaitās uz tāliem austrumiem, pārceļojot Sibīrijas plašumu līdz kontinenta otrai malai. Pa ceļam 1917.g. 31. janv. Ribinskā (Rybinsk), Krievijā, piedzima Zelma. Gaŗās bēgļu gaitas ieilga vairākus gadus. Kādā senā fotogrāfijā baskājainā Zelmiņa ir redzama kopā ar Āzijas izcelsmes un citiem bēgļu bērniem. Atceļš uz Latviju prasīja savu laiku, vecākiem sargājoties no bandītiem un ceļojot reizēs kad vilcieni darbojās. Ierodoties atpakaļ Ventspilī 1922.g., Zelmāi bija 5 gadi.

Viņa uzauga kristīgā ģimenē un vidē Ventspils baptistu draudzē, kur tika kristīta, mācīja svētdienskolā un dziedāja draudzes korī. Mūsu ģimenes fotoalbumos sakopotās bildes atspoguļo dažādas kristīgo jauniešu nometnes un izbraukumus. Pēc pamatskolas, Z. Alksnīte izglītojās Ventspils valsts komercskolā, mācības sekmīgi nobeidzot 1936.g. un reizē arī nobeidzot klavieru kursu Ventspils tautas konservatorijā. Pēc izskološanas viņa pieņēma darbu slimo kasē Ventspilī.

Jauniešu gaitās viņa sadraudzējās ar Oskaru Nikolaju Alksnīti, abiem apprecoties Ventspils baptistu dievnāmā 1940.g. 26. okt., kur viņus

salaulāja māc. A. Bermaks. Ventspilī bija manāms satraukums, jo Padomju Krievijas karaspēks jau jūnijā ielauzās Latvijā. Tad 1941.g. jūlijā Rīgu ieņēma Vācijas kara vienības, okupējot Latviju un izdzenot Krievijas karaspēku. Diemžēl, 1944.g. vasarā vēlreiz iebrūk Sarkanā armija nomainot okupantus. Kopš 1944.g. pavasara, O. Alksnītis darbojās pagrīdes grupā Ventspilī sadarbībā ar Latvijas centrālo padomi, veicinot bēgļu laivu

akciju uz Zviedriju no slepenām vietām Baltijas jūras krastos.

Drīz pienāca brīdis Z. Alksnītes otrajai izceļošanai. Kopā ar vīru un 61 citiem bēgļiem pārpildītā zvejas laivā "Krīvs" tie devās 1944.g. 15. okt. naktī pāri Baltijas jūrai uz Gotlandi. Bēgļu laivai izdevās, līdz ar

nagiem, izmukt no kaķakuģu darbības un sasniegt Slites (Slite) ostu nākošā rītā. Pēc tam labvēļi no zviedru baptistu un luterāņu draudzēm viņus sponsorēja no bēglu nometnes uz Flēnas (Flen) pilsētiņu kur viņiem gādāja palikšanu vietējā mācītāja mājā. Šie labsirdīgie cilvēki arī izkārtāja mazuļa Jura Alksnīša drošu piedzimšanu vietējā slimnīcā gripas epidēmijas laikā.

Pēc neilga laika ģimene pārcēlās uz Eskilstunas (Eskilstuna) pilsētu kur pulcējās latviešu sabiedrība un kur bija labākas darba izredzes. Ģimenei nāca pieaugums 1948.g. piedzimstot otram dēlam Dzintaram. Pēc kāda laika Z. Alksnīte uzņēmās darbu vietējās pamatskolās pasniegt mūzikas stundas mācot bērniem blockflōjt pūšamo instrumentu (stabuli; recorder). Ģimene apmeklēja Elimkyrkan baznīcu Eskilstunā, kur viņi kļuva Eskilstunas pirmās baptistu draudzes (Eskilstuna fōrsta baptistfōrsamling) locekļi. Šī baznīca arī atvēlēja telpas latviešu valodas dievkalpojumiem kuŗus ik pa laikam vadīja māc. Fricis Birznieks. Ar laiku dzīve Zviedrijā iekārtojās normālās sliedēs un tur pavadīja ap 11 gadu.

Draugu un citu ASV dzīvojošo ventspilnieku mudināti, vecāki izlēma izceļot uz Bostonu, ASV, bet pagāja vairāki gadi līdz nokārtojās visi vajadzīgie valsts imigrantu dokumenti. Kad pienāca laiks Gēteborgas (Göteborg) ostā kāpt kuģī "MS Stockholm", šoreiz izceļošana bija brīvprātīga. Pēc nokāpšanas Ņujorkas (New York) ostā 1956.g. 9. apr. Alksnīšu ģimene turpināja ar vilcienu uz Bostonu, kur viņus no sākuma uzņēma māc. Ernesta Spīguļa ģimene. Pēc neilga laika Alksnīšu ģimene apmetās

Ņūtonas (Newton) pilsētā pie Bostonas. Vecāki pievienojās Bostonas latviešu baptistu draudzei, kur Z. Alksnīte piedalījās māsu pulciņā, dziedāja draudzes korī un dažādos vokālos ansambļos, kuplināja draudzes dievkalpojumus ar klavieru pavadījumiem, un arī piedalījās vairākās Amerikas latviešu baptistu draudžu koru apvienības dziesmu dienās. Dzīvojot Bostonas priekšpilsētā, vecāki atrada darbu, audzēja dēlus, un piedalījās vietējā latviešu sabiedrībā. Izmantojot savu komercskolā iegūto izglītību, Z. Alksnīte nostrādāja ilgāku laiku Star Market grāmatvedības nodaļā un pēc tam pārgāja uz Ņūtonas valdes kontroliera (comptroller) nodaļu, kur viņa nostrādāja līdz aizgāja pensijā 1984. gadā. Diemžēl, O. Alksnītim pāragri aizejot mūžībā 1981.g. 2. maijā, Z. Alksnīte palika atraitne.

Pēc kāda laika kopā ar dēla Jura ģimeni nopērk mājus Doverā (Dover, MA) kur Z. Alksnītei ir savs dzīvoklītis. Līdz ar to viņai izveidojās ciešāka iesaiste savu četru mazmeitu pieskatīšanā un arī viņu centienu atbalstīšanā Bostonas latviešu sestdienas skolā. Zaigas, Maijas, Liānas un Silvijas panākumi katrai savā laikā nobeidzot skolu viņas priecē un lielā mērā ir arī vecmāmiņas mājmacību ieguldījumu nopelns. Turklāt nākotnē Z. Alksnīte materiāli atbalsta visu savu mazbērnu tālāko izglītību attiecīgās augstskolās.

Diemžēl 2004.g. ASV Pateicības dienas priekšvakarā Z. Alksnīte cieta smadzeņu trieku ar daļēju ķermeņa paralīzi no kā viņa vairs nespēja atkopties. Līdz ar to viņai bija nepieciešama īpaša kopšana un viņa nonāca Stone Institute Skilled Nursing and Rehabilitation Center aprūpē, Newton, MA, kur

viņu bieži apmeklē ģimenes piederīgie. Pēdējo gadu gājumā Z. Alksnīti piemeklē vēl citas smagas veselības krīzes līdz kamēr pienāk brīdis pēdējai izceļošanai 2011.g. 24. februārī - šoreiz uz Dieva mājokļiem.

Bēru dievkalpojums notiek United Church of Christ in Medfield, MA dievnamā 2011.g. 2. martā, ko vada māc. Dr. Uldis Ukstiņš. Mazmeitu trio Zaigas,

Maijas un Liānas sastāvā kuplina dievkalpojumu ar dziesmu, bet Otīlijas Baštikas sacerēto dzejoli teic mazmeita Silvija. Pēdējā atdusa – ģimenes kapu vietā Ģetzemanes kapos (Gardens of Gethsemane, W. Roxbury, MA). Mīļā māte, lai Dieva gaisma, tuvība, iepriecinājums, un dvēseles miers tevi turpina pavadīt mūžības gaitās.

J. Alksnītis

Pārnākšana

Otīlija Baštika

Tā nebūs aiziešana, kad es iešu
No dzīves prom, kad mani kādreiz sauks;
Tā pārnākšana būs, jo zeme nebij mājas
Tik pagaidām te bij man ierādīts kāds lauks.

Tik pagaidām man bija dota vieta
Šīs zemes pagalmos, kur piemitu
Kā svešiniece lemto dzīves laiku,
Lai kalpotu, lai mīlētu un strādātu.

Kā paveicu to, nezinu jums pateikt,
Tik zinu, mani augšā sagaida,
Un tā būs pārnākšana, kad es iešu
Un atkalredzēšanās prieka pārpilna.

Ai, nesakiet man vārdu --- aiziešana,
Tāds vārds lauž sirdi, garu skumdina;
Kas tic uz Dievu, tam būs pārnākšana
No svešniecības mājās, Dieva tuvumā.

KĀ TAS BIJA PIRMS 30 GADIEM

Rakstu izmeklētājs Gatis Ķeris—Kristīgā Balss 1991. g.

NOTIKUMI BUKSKAUNTIJAS DRAUDZĒ

Dzīvē nekas nestāv uz vietas. Ja nav aktivitātes, tad arī nav dzīvības! Tikai jājautā- kas izraisa pārmaiņas?

Bukskauntijas Latviešu Baptistu Draudzē pārmaiņa notikusi draudzes mūzikas dzīvē. Pēc 41 uzticīgiem darba gadiem draudzes diriģents Ernests Ķeris savus diriģenta pienākumus nodeva jaunajam draudzes diriģentam Ralfam Augstrozem. Draudzei ir žēl, ka vairs neredzēs diriģentu Ķeri savā ierastā vietā kora priekšā, bet priecājas, ka šo darbu turpinās Ralfs Augstroze. Jaunajam diriģentam ka palīgdiriģenti darbosies: Ernests Ķeris, Fannija Stūrmane, Zenta Vīķe, Dagnija Bērziņa un Benita Ukstiņa.

Brālis Ernests Ķeris sācis kori vadīt jau 1936.g. kā kora vadoņa palīgs Kurzemē, Gulbenes Baptistu

Draudzē un divus gadus vēlāk beidzis arī diriģentu kursus Rīgā. 1940 g. viņš parcēlās uz dzīvi Kalētos, kur kalpoja Kalētu Baptistu Draudzē kā diriģents 4 gadus. Brāļa Ķera diriģenta darbs dzimtenē izbeidzās ar kara liesmām, bet viņš šo darbu turpina arī bēgļu gaitās Vācijā. No

1948-1949 gadam br. Ķeris ar ģimeni dzīvoja Ventorfas nometnē. Šeit viņš nodibināja dziedātāju vienības, kas ar dziesmām piedalījās trimdas baptistu dievkalpojumos.

Par lielu svētību Bukskauntijas draudzei ceļš Ķeru ģimenei veda uz Amerikas Savienotajām Valstīm, un 1949 g. rudenī Ķeru ģimene ieradās Applebachvilles ciemā. Draudzē tanī laikā kā diriģents kalpoja Rudolfs Ormanis, bet drīz pēc br. Ķera ierašanās viņš diriģenta zizli nodeva jaunajam iebraucējam. No

1949.g. diriģents Ņeris uzticīgi ar savu talantu kalpoja savam Kungam un Viņa draudzei. Dieva kalpam darbs nekad nebeidzas, un tā ir labi zināt, ka diriģents Ņeris ir gatavs izpildīt palīģdiriģenta pienākumus un turpina savus pienākumus kā sekretārs ALBA Koru Apvienības Padomē.

Draudzes koris sarīkoja savam iemīlotam diriģentam sadraudzības brīdi baznīcas blakus telpās, kur ar ziediem, veltēm un apsveikumiem varēja kavēties uz brīdi atmiņās par pagājušiem darbības gadiem. Starp apsveicējiem bija arī diriģents, komponists Viktors Baštiks, kas, būdams Filadelfijas draudzes kora diriģents, ir daudzus gadus ar br. Ņeri kopīgi strādājis.

Arī turpmāka sadarbība ar Filadelfijas kori, ko tagad vada Koru apv. priekšiece Gunta Plostniece, br. Ņera meita, solas būt laba.

Brālis Ņeris visos savos diriģēšanas gados mācējis iesaistīt arī citus diriģentus kora vadībā. Tā arī tagadējais jaunais diriģents savu diriģenta zizli ir sācis cilāt Bukskauntijas kora priekšā.

Jaunais diriģents Ralfs Augstroze studējis mūzikas teoriju, kompozīciju, klavierspēli, ka arī čello, pie

vairākiem izciliem skolotājiem. Diriģēšanu viņš studējis Westminster Choir Kolledžā, Princetonā. Viņš ir bijis virsdiriģents vairākās baptistu dziesmu dienās un 4. latviešu jaunatnes dziesmu svētkos Klīvlāndē, ka arī komponējis vairāk ka 50 dziesmas solo balsij, kuriem un instrumentiem. Daudzas viņa kompozīcijas atskaņotas dziesmu svētkos ASV un Kanādā.

Gadi nāk un iet, un arī Dieva darba laukā nāk pārmaiņas. Ir labi pateikties tiem, kas uzticīgi savu darbu ir darījuši mūsu apvienības un draudžu labā, jo arī Dieva vārds mūs mudina pateikties saviem darbiniekiem un vadītājiem. Bukskauntijas dr. un koris ar pateicību atminās pagājušos gadus un diriģentu Ernestu Ņeri un ar cerībām skatās uz nākošajiem gadiem un darbu diriģenta Ralfa Augstrozes vadībā. Lūdzam, lai Dievs turpina svētīt šo darbu, ko koris ar diriģentu veic draudzes vidū.

Benita Ukstiņa

PĀRBAUDĪTĀ TICĪBA

ALBA 2021. g. KONGRESA DIENAS NO 20.-22. AUGUSTA

“Lai jūsu pārbaudītā ticība, kas ir daudz vērtīgāka nekā iznīcīgais zelts, kas tak ugunī tiek pārbaudīts, izrādītos teicama, slavējama un godājama, kad Jēzus Kristus parādīsies.” (Pēteris 1. vēst. 1:7)

Ir pagājis vairāk kā gads, kopš iesākās pandēmija kuŗa nopietni pārbaudīja daudzu cilvēku, arī mūsu, ticību. Kad viss pasaulē un mūsu personīgās dzīves norit gludi tad ir viegli ticēt Dieva labestībai, mūsu Kunga mīlestībai. Bet tad kad bēdas, grūtības, slimības, pat nāve, skar mūsu dzīves, tad mūsu ticība tiek pārbaudīta. Tādā sakarībā Kongresa dienu plānošanas komiteja izraudzīja šī gada ALBA Kongresa dienu virstēmatu: **PĀRBAUDĪTĀ TICĪBA**, ņemot kā pamatu vārdus no 1. Pēteris vēstules: *Lai jūsu pārbaudītā ticība...*”

Nākotne ir grūti prognozējama, bet ja viss ritēs gludi, cerams ka šajā gādā varēsim tikties vaigu vaigā mūsu Kongresa dienās. Tomēr, tāpat kā pagājušā gadā, arī šogad, Kongresa dienu norisi iepriekš uzņemsim uz video. Ja pulcēsimsies Kongresa dienās, tad “video” tiks uzlikti uz “YouTube” pēc tām. Ja gadījumā nevarēsims pulcēties, tad parādīsims šos “video” Kongresa dienu laikā. Tāpat, ja nevarēsims tikties vaigu vaiga. tad Kongresu atkal noturēsims lietojo ZOOM. Sekojot ziņām noteikti zināsiet vai Kongress atkal notiks klātienē, bet beidzamo spriedumu Apvienības padome dos mēnesi pirms Kongresa iesākšanās, tātad 20. jūlijā.

KONGRESA DIENU PROGRAMMA

Piektdienas un sestdienas rītus sāksims ar svētbriidi. Piektdien, **Inta Augstroze** runās par tematu: **“Ciešanas rada izturību”** (Romiešiem 5:1-5, 2. korintiešiem 4:16-18) domājot par ticību kas pārbaudīta dzīves grūtībās: slimībās, bēdās, vai bezdarbā utt. Sestdienas rītā, **Benita Ukstiņa** runās par tematu: **“Tie noraida veselīgu mācību!”** (Apustuļu darbi 20:28-30, Pāvila II. vēst. Timotejam 4:3-4) Viņa stāstīs par ticību kas pārbaudīta ar maldu mācībām.

Rīta svētbriidēm sekos **Dziedāšana**. Vadītājus kopsdziedāšanai izraudzīs Koŗu apvienības priekšniece **Gunta Plostniece**. Pēc kopsdziedāšanas Bībeles studijā vadīs, piektdien, **Pēteris Aļle**, bet sestdien, **māc. Dr. Pauls Barbins**. Tēmati šīm studijām būs: “Pārbaudītā ticība; **Kristiešu ciešanas un Dieva grība**” un **“Atspēkojot maldu mācības”**. Pēc pusdienām, piektdienas pēcpusdienā, **Juris Aksnītis** vadīs diskusijas par to ko mēs mācījāms no postošās pandēmijas.

Piektdienas vakarā, pēc vakariņām un vakara jundas, būs svētbriidis, plkst. 7:00pp. Ticība kas pārbaudīta vajāšanās: **“Vajāti, bet ne atstāti!”** (Pāvila 2. vēst. korintiešiem 4:7-14) Svētbriidi runās māc. Dr. Uldis Ukstiņš. Tam sekos **Ugunskurs**, **Gata Ķera** vadībā. Sestdienas vakarā notiks Svētā vakarēdiena svētbriidis **māc. Dr. U. Ukstinā** vadībā.

Kongresa dievkalpojumā, svētdien, plkst. 11:00 no rīta, runās mācītājs **Dr. Pauls Barbins**, bet par mūziku rūpēsies **Gunta Plostniece**. Pavadītāja dievkalpojumā un visā Kongresa dienu laikā būs **Sarma Aļle**. Svētdienas pēcpusdienā plkst. 2:30, muzikālo svētbriidi kārtos **Ralfs Augstroze**.

Pats Kongress notiks piektdienas pēcpusdienā, no 3:30 līdz 5:30. un sestdienas pēcpusdienā no 3:00 līdz 4:30. Mūsu apvienības vadības sanāksme būs sestdien, 8:00 no rīta, bet Koŗu apvienības sēde, sestdien, 1:00 pēcpusdienā. Saimniecību un administrāciju kārtos **Ralfs Augstroze**. Reģistrāre būs **Inta Augstroze**. **Andrejs Kalnmals** būs Kongresa dienu komandants.

Pacelsims mūsu balsis lūgšanas!

Lūgsims lai šī nāvējošā pandēmija izbeidzās. Lūgsims par tiem kuŗus tā ir skarusi ar slimību un pat nāvi. Lūgsims lai varam vaigu vaigā tikties atkal mūsu Kongresa dienās Bukskautijā! Uz tikšanos augustā!

Mācītājs **Dr. Uldis Ukstiņš**